Orienteering magazine number one

HALOKEENI

HEINÄKUU 2/2011 (121)

Leimaus-leiri

Salpa-Jukola

Naisten Tiomila-voitto

HALOKEENI MAGAZINE

Julkaisija:
Tampereen Pyrinnön Suunnistusjaosto
Pyrinnön toimisto:
Pyhäjärvenkatu 5 H 33200 Tampere
Päätoimittaja:
Saana Vahvelainen
(saana.vahvelainen@pp.inet.fi)
Toimituskunta:
Mikko Haikonen
Suvi Harju
Sara Huhtanen
Olavi Mäki
Taittaja:
Mikko Paunu

Kuvat:
Mikko Eskola
Johanna Paasi
Sami Mustajoki

Seuraavaan lehteen tulevien juttujen on oltava perillä 19.9.2011. Tekstit ja kuvat osoitteeseen halokeenimagazine@gmail.com

Painos: 340kpl
Painopaikka: Multiprint Tampere

Web: www.tampereenpyrinto.fi/suunnistus

Kansi: Venla toukokuisessa Särkänniemessä
Takakansi: Anton ja Aleksi SM-erikoispitkillä

Lehden kirjasintyyppi on vaihdettu ulkoasun parantamiseksi.

Pääkirjoitus

Kevät on jälleen kerran suhahtanut vauhdilla ohitse, ja samalla tuonut paljon menestystä punavalkoisille suunnistajille: naisten Tiomilan voitto, Venlojen hopea ja useita mitaleja plakettisijoja sm-kisoista. Naismenestyjät ovatkin jälleen kerran kertoneet meille mietteittään niin Tiomila voitosta kuin Venlojen hopeasta ja niistä voi lukea lehden myöhemmiltä sivuilta.

Perinteisessä Jukola-juhlassa ojennettiin viime lehdessä luvattu palkinto yhdelle Juhla-ristikon ratkaisijalle. Arpa onni osui ensimmäisenä vastauksensa lähettäneeseen Tuire Niemeen. Tässä vielä oikea rivi kaikille niille, jotka eivät ristikkoa loppuun asti saaneet tehtyä.

1. tohtori aniir
2. ylivoimaa kytäjällä
3. saila kannattelee screeniä
4. niemi venla eka venla niminen
5. fanni osoitteena meilissä ankkurilla
6. jarkko
7. karponen
8. ikivanhat voittajat

Iloksemme saimme myös tähän lehteen ristikon, ja mikä olisikaan mukavampaa kuin löytää sel-lainen myös jatkossa Halokeenin sivuilta. Jos sinulla siis on idea ristikon luomiseksi, toteuta se ja lähetä osoitteeseen halokeenimagazine@gmail.com

Kesäterveisin,

Saana

HALOKEENI MAGAZINE
proudly presents

Pääkirjoitus	s. 2
Kevätyö	s. 4-5
Tiomila	s. 6-11
Jukola ja Venlat	s. 12-17
R2000 Jukola-leiri	s. 17
Leimaus-leiri	s. 8-21
SM-Sprint	s. 22-23
Päivän Pyrintöläinen SK	s. 24-25
SM-Erikoispitkät	s. 26-27
Halokiila MS	s. 28-29
Suunnistusta saarivaltiossa, part two	s. 30-32
Lajipäällikön lajitelmia	s. 33-34
OPK:n kevätkausi 2011	s. 34-35
Ristikko	s. 36

SUUNNISTUS SKANDAALI!
KEVÄTYÖSSÄ VIELÄ HYVÄT HIIHTOKELIT!
LEO LAAKKONEN:”KIERIMINEN OLI NOPEIN TAPA EDETÄ”

Halokeenin toimitus

Paras jalkinevalinta olisi ollut sen uuden Boldin sijaan mono johon on kiinnitetty suksi, sen verran hyvässä kunnossa ladut vielä olivat Nousiaisten Valperissa. Viime talven ollessa vielä lumisempi kuin edellisen, voidaan vain ihmetellä miksi kisat ylipäätään järjestettiin. Sen sijaan että maastoon väkisin hinkuva suunnistuskansa pääsi nauttimaan koko Turun vaikutuspiirin lumisimmasta maastosta.

Toimituksen haastattelemat, paikalle vaivaantuneet suunnistajat, kuvailivat tapahtumaa sanalla farssi ja olivat hyvinkin ”hilpeissä” tunnelmissa lähtemässä maastoon. Paikalle saapui muun muassa metso joka olikin varastaa koko shown nuorten ja naisten viestiltä kts kuva.

(kuva: PALKKIO 0€!)

Naisten viestissä rikottiinkin ennätyksiä niin voittajan erolla seuraavaan, yhteislähdössä lähteneiden osalta sekä maaliin päässeiden joukkueiden määrässä.

Miesten kisassa toimittajamme pääsi kilpailijan asemassa toiselle osuudelle testaamaan millaista tämä lumisuunnistus oikein oli. Aivan aluksi toimittaja onnistui myöhästymään vaihdosta muutaman sekunnin kun Aleksi Niemi oli vetänyt ässän hihastaan tullessaan kärkiletkassa seitsemäntenä vaihtoon. Pyrinnön 1.joukkue saapui Jarkko Laineen muodossa sijalla 11. 1.59 kärkeen.

Unelma-asemissa metsään lähtenyt toimittajamme totesi heti alussa että urat ovat tämän yön sana. Pienien mutkien kautta toimittajamme eteni hyvässä seurassa, puolenmetrin lumihangessa, kunnes onnistui juoksemaan muutaman rastivälin pitkäksi. Maaliin tultuaan toimittajamme sai vielä kuulla suru-uutisia hylkäyksen merkeissä. Toimittaja selitteli rastin olleen ainoa jolla ei ollut katsonut koodia mutta se ei leiman tarkastajien tunteita liikuttanut. Huonoja uutisia kuului myös metsästä josta Pyrintö 1:en viestin viejä Kinnin jalat olivat krampanneet viileiden olosuhteiden vuoksi. Kinni saapui maaliin sijalla 16.

TP2 päättäessä viestinsä miesvajeen vuoksi jatkoi 1.joukkue rämpimistä Timo Mikkolan rautaisin reisin. GPS-seurannasta käsin toimituksemme seurasi kisaa kauhunsekaisin tuntein kun yksikään juoksija metsässä ei tuntunut pystyvän selviämään edes vähillä virheillä. Timpen onnistui nostaa pari sijaa ollen maalissa 14.

Leo Laakkosen oli seuraava kolaus vuorossa ja töitä olikin tarjolla ihan neitseellistä hankea myöden. GPS seurannasta ei voida havaita mitä Laakkosen päässä liikkui kun päästiin koskemattomaan maaston osaan. Jälkikäteen kuultiin etteivät suunnitelmat olleet menneet nappiin ja myöskin lumikenkänsä kotiin unohtanut Laakkonen totesi kierimisen parhaaksi tavaksi edetä tiellä. Maaliin joukkue saapui sijalla 9.

Kisan tyyppiin lähin vertauskohde löytyy pari kuukautta takaperin Herwannan perämetsissä järjestetyssä Tosi-Hisussa. Erona vain tosihisussa käytetyt sukset. Myös Kummelin tamppaus voisi olla varsin lähellä paitsi ettei kilpailijoiden osalta ollut paljon nauramista .Kisan seuranta oli kuitenkin järjestetty kiitettävän hyvin, jopa niin että kisasaunasta pystyi oman urakkansa jälkeen seuraamaan kisaa ikkunasta suoraan loppusuoralle sekä kuulutuksesta. Myös gps-seuranta sisätiloissa oli jokseenkin viihdyttävä ja illan esitys tarjosikin tilannetragikomiikkaa.

UPM-Kymmene Metsä

JOHN DEERE

asics

Etteplan
www.etteplan.com

Tiomila 2011

Riksten, Botkyrka

Suvi Harju

Vuoden 2011 Tiomila käytiin Tullingessa lähellä Tukholmaa, samassa kilpailukeskuksessa kuin 25-manna neljä vuotta sitten. Suomalaisjoukkueita odotettiin saapuvaksi runsaasti sataman läheisen sijainnin vuoksi. Joukkueita Suomesta olikin ihan mukavasti, muttei mitään ennätysmäärää. Aamupäivällä lämmin ilma helli suunnistajia, mutta iltapäivää kohden sää viileni ja pari sadekuuroakin saatiin. Kaunis kevätpäivä siis, kun lumetkin olivat sulaneet kokonaan pois.

Nuorten viestiin Pyrintö lähti kahdella joukkueella. Ykkösjoukkue oli hyvin taistelemassa palkintosijoista, kunnes ankkuri joutui keskeyttämään suorituksensa ikävän loukkaantumisen vuoksi. Kakkosjoukkueen sijoitus oli 168.

Naisten viestissä sitten räjähti, kun ykkösjoukkue toi voiton kotiin. Kakkosjoukkueen sijoitus oli 69. ja kolmosen 197. Pyrinnön ykkönen Venla Niemi, Riina Kuuselo, Heidi Haapasalo, Saila Kinni ja Anni-Maija Fincke kertoo voiton tuoneista suorituksistaan itse:

Osuus 1

Venla, vaihtosija 5., ero kärkeen 0:57

Puin päälle kovakulkuisimmat kisavermeeni, teippasin nilkat, vedin vielä loppusilaukseksi sävy sävyyn pinkit nastarit jalkaan ja hiuspannan päähän, ja lähdin verryttelemään. Tähän hetkeen olimme naisten edustusryhmän kesken valmistautuneet puoli talvea. Olimme lanseeranneet punahilkkojen taitokinkerit, illanvietot, joissa puhutaan erilaisilla teemoilla suunnistuksesta, ja toteuttaneet niitä säännöllisesti. Aiheista osa sivusi viestisuunnistusta lähemmin ja osa kaukaisemmin, mutta monta kertaa esille nousi itseluottamus. Sen päälle rakensin 10milan avaussuoritustani, vahvoina tukipilareina joukkuekavereihin lujasti luottaminen. Verrytellessäni kaivelin mielen pinnalle edellisen illan joukkuepalaverin rentoja fiiliksiä; meillähän on ihan mahtava joukkue!

Päivän kulku oli niin kohdillaan, että pystyin psyykkaamaan itseni lähtemään alkumatkasta höntyilemättä ja omaa työtä tehden liikkeelle. Nassautinkin oman hajontani suoraan ja totesin leimaavani ensimmäisellä yhteisellä rastilla kärjessä. Tämän jälkeen liika huomion kiinnittäminen muihin aiheutti pienen rastinottokoukun ja heti perään väärän reitinvalinnan, josta ehdin jo pian valinnalle lähdettyäni soimata itseäni. Loppumatkan sainkin sitten juosta rutkasti naisia näköpiirissäni, lukuun ottamatta muutamaa viimeistä rastiväliä, joissa toimin pääjoukon vetojuhtana. Tulos 5., +57sek ja tyytyväinen nainen. Enempää ei odotettu ja enempää en antanut, mutta hiljaa mietin, että olisin ehkä voinut Katrin voittaa. ;) (Lindeqvist, kärjessä vaihtoon)

Venla leimaamassa Hiisirastin
Anastasia Tikhonova perässään.

Osuus osuudelta metsästä tulee lähes puhtaita juoksuja tehneitä tyttöjä ja jännitys vain kasvaa. Riina, Heidi ja Saila työntävät Annin loistavaan paikkaan ja eihän sitä ole kieltäminen: on se Pyrinnön pallukan (ja nyt en puhu henkilöstä vaan siitä pisteestä screenillä) liikkuminen vaan ihailtavan varmaa. Tällä kertaa uskalsimme myöntää itsellemme hieman aikaisemmin kuin Venloissa Kytäjällä, että voitto on tulossa, ja vielä selvä sellainen. Joten eikun loppusuoran varteen nauttimaan! Kiitos kaikille!

Osuus 2
Riina, vaihtosija 4., ero kärkeen 3:06
Lähtökohdat kisaan olivat omalta osaltani kahtiajakoiset: joukkue oli vahvempi kuin koskaan ja mahdollisuudet voittoon realistiset, mutta oma kunto keskeneräinen ja pääsiäisen nelipäiväinen kisarupeama painoi yhä jaloissa. Olo oli kuitenkin luottavainen omaan osuuteen aina perjantai-iltaan asti, jolloin vastustajien juoksujärjestykset paljastuivat. Tajusin kauhukseni joutuvani juoksemaan todellisia maailmanhuippuja ja juoksutykkejä vastaan (Niggli, Eliasson, Rantanen) kuvittelemallani "helpolla" osuudella. Oma fyysinen vire painoi mieltä, eikä uni ollut tulla. Sain ohjeen keskittyä omaan suunnistukseen ja antaa muiden sinkoilla ympärillä. Helppo juttu, mutta täysin luonteenvastaista.

Riina ja Heidi vaihtopuomilla.

Pääsin kuitenkin hyvään kisafiilikseen kuullessani ensimmäiset väliaikatiedot maastosta: Venla oli mukana kärkiletkoissa. Hienoa! Venla teki loistavan avauksen päästäen minut matkaan noin minuutti kärjestä ja puolisen minuuttia Domnarvetin Lena Eliassonista. Lähtöviitoituksella ero Lenaan venähti varmasti jo lähemmäksi minuuttia siitä huolimatta että kelasin viitoitusta niin lujaa kuin pääsin. Saavuttaessani lähtöpisteen alkoi minulle jo valjeta, että kroppa joutuisi tänään koville. Juoksusta puuttui rentous ja ahdistus suuri jo siinä vaiheessa. Päätin edetä offensiivisesti niin kauan kuin mahdollista, lopun tulisin sitten vaikka pyhällä hengellä. Pääsin nopeasti kartalle ja suunnistus tuntui helpolta. Ensimmäiset rastit löytyivät vaikeuksitta .

Metsä edessäni oli autio, mutta takaa kuului rytinää. Kolmosvälillä näin KooVeen Merja Rantasen rynnivän ohitseni kohti tietä. Tiellä ero venähti hetkessä 50-100 metriin ja selkä näytti kaikkoavan hetkessä edessä häämöttävään nousuun. Omat jalat eivät totelleet rytminvaihdosta, mutta mäkeen oli puskettava, pystyi tai ei. "Oma työ, joukkuesuoritus" hoin itselleni tajutessani, etten tällä kertaa dominoisi osuuttani. Toivoin salaa, että Domnarvetin Eliasson jossain edelläni pummaisi, jolloin saisin edes hiukan tasoitusta. Rasti mäen päällä oli selkeä piste ja löytyi helposti. Nelosella tuli hetken hyvä olo huomatessani leimaavani siellä ennen Rantasta. Vauhti koveni taas ja hyvä olo vaihtui nopeasti pahaksi. Alue oli hiukan epämääräinen ja skarppasin kartanlukuun. Näin Merjan kääntyvän mäen etureunan kohdalla, oma lippu oli kauempana mäen takana. Rasti oli kivi suon reunassa, mutta suota ei näkynyt vaikka käyrät olivat paikallaan. Takana erottui vain kuusikkoa, eikä kauniista kalliorämeestä näkynyt merkkiäkään. Kameramiehetkin pysyttelivät turvallisesti mäen päällä. Hämmennyin hiukan ja varmistamaan sijaintini ennen ryntäystä kuusikkoon. Kivi oli piilossa, mutta löytyi hetken epäröinnin jälkeen. Rantasta en enää nähnyt, Hällenin paita sen sijaan vilahti jossain edessäni.

Jatkoin yksin omaa tarkkaa suunnistustani aina seuraavalle radiolle asti, jossa kohtasin jälleen KooVeen. Lähdimme rastilta hiukan eri suuntiin, minä alas polulle Merjan jatkaessa pitkin rinnettä. Luotin omaan reitinvalintaani ja ehdin rastille ensin, mutta vasta hetkeä myöhemmin tajusin sen olleen hajontarasti. Jäljellä oli enää yksi suunnistettava rasti ennen saapumista niityn reunaan, josta alkoi luvattoman pitkä, lähes viitoitettu ura kohti varoitusrastia ja vaihtoa. "Nyt vaan virheittä seuraavalle niin asemat vaihdossa vähintäänkin hyvät" tsemppasin itseäni. Lähtösuunta seuraavalle oli kuitenkin huono. Ajauduin oikealla olevaan rinteeseen, vaikka oma optimireitti kulki vasemmalta. Hermostuin hiukan ja koetin kiirehtiä eteenpäin kompastuen ensin poikittaisiin puihin, sitten kivikkoon. Hapotti. Yhtäkkiä rastimäki näytti vääränmuotoiselta ja oikealla puolellani olevalla töppäreellä oli aivan liikaa irtokiviä. Pieni epävarmuus iski, mutta etenin kuitenkin määrätietoisesti rastille. Turha käyrän oikominen hidastutti hieman etenemistä, sillä lippu oli sijoitettu käyrän alapuolelle. Harmittelin, että olin tuhlannut turhaa kallisarvoista aikaa määritteen katsomiseen. Loppu tuli varsin nätisti, mutta järkytyin kuullessani varoituksessa eron kärkeen. Luulin olevani aivan kärjen tuntumassa, mutta Eliassonilla olikin ollut tossu syönnillä. En voinut kuin rutistaa loppusuoraa viimeisillä voimillani toivoen eron kaventuvan vielä viestin myötä. Vaihtosija 4., mukana oltiin!

Loppu oli yhtä juhlaa. Ero kärjessä kulkevaan Domnarvetiin kapeni osuus osuudelta ja pääsimme seuraamaan Annin upeaa ankkurointia toki jännittynein mutta varsin luottavaisin mielin. Tiomila oli selätetty!

Hertz

Osuus 3
Heidi, vaihtosija 2., ero kärkeen 2:21
V 2004 loppuneen aktiiviurani jälkeen olen harrastanut vuosittaisia kuntoiluprojekteja, jotka ovat yleensä ollet maratoneja, v 2009 projektina oli tosin myös Mikkelin Jukola. Tänä vuonna projektina piti olla toukokuinen Prahan maraton. Matkatoverit kuitenkin rikkoivat jalkansa jo helmikuun lopussa ja matkasuunnitelmamme näytti kariutuvan jo alkuunsa.

Juokseminen vaihtui uusilla hienoilla Madshuseillani nautiskeltuihin aika moniin hiihtokilometreihin. Kun punahilkkacoachin polvi oli talvella edelleen juoksukelvottomassa kunnossa, tuli kotoa usein määräys mennä vetämään punahilkkojen hallitreenejä. Parin treenin jälkeen yllätyksekseni huomasin, että kone kalibroitui takavuosien vauhteihin kuin huomaamatta.

Ilmeisesti Janne oli vakoillut harjoituspäiväkirjaani, jota monen taukovuoden jälkeen aloin talvella pitää ihan vaan kirjatakseni hiihtokilometrejä. Maaliskuun alussa alkoi nimittäin kevyt painostus, että eikö yhtään kiinnostaisi vielä voittaa Tiomilaa? Jotenkin aluksi ajattelin, että eihän se kuitenkaan onnistuisi, kun se on niin aikaseen keväällä ja monena vuonna on vedetty ihan kohtuu juoksut ja silti oltu nippanappa kymppisakissa. Sitäpaitsi ei mulla olisi aikaa kunnon suunnistusharjoitteluun kaikkien työkiireiden välissä.

Niin se mieli vaan sitten muuttuu - kun eräällä lenkillä Annikin vielä otti asian puheeksi. Mahdollisilla ykkösjoukkuekandidaateillakin oli alkanut olla ongelmaa jos toista. Eli vaikka edellisvuoden venlavoittajanelikko olisikin iskussa, ei viidennen iskukykyisen naisen jalkeillesaaminen olisikaan enää yhtä selvää... Onhan siellä tietty se lyhyt putki...jossa ikänaiset yleensä muutenkin jyrää...ja maasto on kovavauhtista....Niin ja se Tiomilavoitto tosiaan puuttuu edelleen. Ehkä se olisi sitten nyt tai ei koskaan.

Kalenteri sitten vaan käteen. Testijuoksu olisi seuraavana lauantaina. OK. Tein itselleni limitin. Jos pystyisin vetämään testijuoksun alle 32, lähtisin satsaukseen. TJ meni 31.07. Eihän siinä sit mitään - kaikki mahdolliset päivystykset vaihtoon Tiomilan jälkeiseen aikaan. Edeltävä viikko vuosilomaksi. Marian vampyyriyökyläsynttärit kokonaan Jannen harteille, ja mamma Ruotsiin 2pv / 1treeni+2kisaa pikaleirille. 2007 Mannakartta MacBookiin taustakuvaksi ja nukkumaanmennessä 5vko virtuaalijuoksua putkiosuuden kärkiletkassa.

Lumi ei aikonut keväällä sulaa ollenkaan, ja näyttökisat jäivät lumen alle. Se ei helpottanut viestiin valmistutumista saatikka valitsijoiden tehtävää lainkaan. Onneksi pääsiäinen kuitenkin lämpeni ja FinnSpringissä sai pari hyvää maastoharjoitusta ja harjoituskisaa alle.

Joukkuevalinnat eivät kisojen puutteen vuoksi olleet yksiselitteisiä ja valinnastani ykköseen korviini kantautui epäileviä kommentteja. Se ei tuntunut lainkaan mukavalta, varsinkin kun h-hetkeen oli enää muutama päivä. Tämä lähinnä nuoremmille opetuksena, että vaikka ympärillä puhuttaisiin mitä, pitää itse olla itselleen ja muille rehellinen ja luottavainen. Jos valinta osuu kohdalle, olet sen näytöilläsi ansainnut. Jos paikkaa ei tule, treenaa ja ole seuraavalla kertaa niin paljon kovempi ettei epäselvyyttä enää ole. Perusteet ovat valitsijoiden näkemyksiä eivätkä ne joukkuelajeissa tarkoita välttämättä pelkkää suorituskykyä. 'Vaihtopenkittäminen' voi joskus olla myös valmentajien tai valitsijoiden viesti jostakin. Heidän tehtävänsä ei ole kadehdittava ja epäonnistuneissa tilanteissa he ovat sitten myös sylkykuppeja, eikä urheilijoiden tarvitse silloinkaan tilanteeseen puuttua. Rehellisyys ja luottamus toimii myös toiseen suuntaan, eli on joukkueen edun nimissä uskallettava sanoa jos on kipeä tai joku muu epävarmuus painaa. Olen juossut sellaisessakin ykkösjoukkueessa, jossa yksi viestinviejä kertoi epäonnistuneen suorituksen jälkeen ettei ollut syönyt vatsavaivojen vuoksi kahteen päivään kuin yhden banaanin - ei pärjätty ja kyllä suututti.

Venla, Heidi ja Riina yhteispotretissa.

No - oma ura on onneksi niin pitkä että kaikenlaiset tunteet on tulleet jo läpikolutuksi ja tutuiksi. Sain epäilyksistä entistä enemmän virtaa ja tahtoa todella näyttää olevani valitsijoiden ja muun joukkueen luottamuksen arvoinen.

Edeltävän illan joukkuepalaverissa oli kivat kihinät kaikilla vatsanpohjassa. Hieman oli Annilla nilkka soirossa ja Riinalla kulun kanssa epävarmuutta sun muuta pientä, mutta kaikilla oli kova luotto toisiin ja osuudet

tuntuivat omilta. Pinkit paidat sopivasti kevensivät tunnelmaa ja kaikki oli valmista seuraavaan päivään. Oli tosi hyvät vibat ja tuskin maltoin odottaa irtipääsyä.

Tällä kertaa en aio kerrata kisasuorituksestani muuta kuin sen, että ennakkokaavailut olivat, että Riina toisi viestin kärkiletkassa, jossa mun tehtävä olisi vain roikkua mukana ja välttä mahdolliset letkan tekemät virheet. Porukka oli kuitenkin hajonnut odotettua enemmän ja pääsin lähes tilanteeseen, jota olin salaa toivonut, eli etenemään kärjessä yksin. Domnarvet oli reilussa karussa ja muut edellämenevät olin ohittanut tietämättäni kolmosella. Jälkikäteen GPS seurannasta näkee, että takanani on ollut melkoinen kuhina, mutta onneksi ilmeisesti juuri ja juuri näkötutuman saavuttamattomissa. En tiedä, koska kertaakaan en katsonut taakseni. Halu tehdä onnistunut suoritus joukkueelle oli kova. Kaksi kontrolloitua varmistuskaarrosta, yhteensä n30s olivat ainoat ajanmenetykset, joilla toisaalta väitettiin mahdolliset isommat pummit. Tokavikalta annoin itselleni viimein luvan luukuttaa. Kuulin kuulutuksesta Karron tulevan juuri vaihtoon, eli kaukana kärjestä ei oltaisi. Sijoitusta en tiennyt. Joka sekunnin poisnipistäminen puomille saakka lyhentäsi Saikun matkaa keulaan.

Osuus 4
Saila, vaihtosija 2., ero kärkeen 0:15
10mila on ollut meille Punahilkoille jo pitkään hankala kala. Jotenkin se ei vaan aina ole oikein lähtenyt. Joskus ollaan juostu joukkueena oikeinkin hyvin, useimmiten ok ja sijoitukset ovat vaihdelleet kymppisakin tietämillä ja olemme olleet ihan tyytyväisiä. Ja sehän on meille ollut aina selvä juttu, että keväisin ”ruotsalaiset ovat juosseet sulalla jo niin paljon että eihän meillä suoraan suksilta metsään hyppääviltä ole mitään mahdollisuuksia” ja että ”hajonnat ovat surkeita, ihan juoksukisa se on, ei me voida pärjätä”. Viime talvena, ehkä viime kesän Venla-voitosta vielä tohkeissamme, aloimme kuitenkin työstää näitä himpun verran negatiiviselta kalskahtavia ajatuksiamme ja aloimme uskotella itsellemme, että voisimme pärjätä myös lahden toisella puolen. Tavoillemme uskollisesti emme kuitenkaan puhuneet missään vaiheessa sijatavoitteista ja takit oli, pienoisesta suosikin asemasta huolimatta, visusti napitettu kiinni. Nöyrän työnteon kautta matkaan.

Loppu onkin historiaa. Saikku veti perusvarman ja vauhdikkaan siivun. Annin ankkurointi ei jättänyt mitään epäselvää. Maalissa mietittiin, että miten tää nyt sitten lopulta näin helposti tuli? Uskomatonta!

Kuten pari vuotta sitten Mikkelin Venlojen pronssituntoja kirjoitellessa jo totesin - ja nyt taas sen joudun tekemään - 'Enpä olisi enää uskonut tätäkään kokevani'. Aikamoisella jatkoajalla tässä vielä menen ja siitä pitää kyllä olla kiitollinen. Tunne Tiomilan maalissa oli lähinnä unenomainen. Iso KIITOS maailman tämän hetken parhaille naisviestisuunnistajille, eli joukuetovereilleni Venlalle, Riinalle, Saikulle ja Anni - 'the Ankkurille'. Kiitos kuuluu myös koko punahilkkatiimille. Ilman kovaa seuran sisäistä kilpailua ja iskukykyistä reservikalustoa ei nykysuurviesteissä voi menestyä. Kiitos myös valmennus- ja toppatakkiportaalle, sekä valitsijoille luottamuksesta, vaikken enää millään tasolla satsaakaan henkilökohtaiseen menestykseen. Suunnistuksen suurviestit vain yksinkertaisesti ovat 'jotakin elämää suurempaa'. Se Mannavoitto vielä puuttuu.....

Oma valmistautumiseni viestiin meni ihan mukavasti. Viimeisellä viikolla meillä oli perinteinen kokoontuminen, jossa itse tajusin kunnolla, että meillähän on tosi hyvä joukkue ja voin hyvin päästä vaikka kärjessä matkaan! Fiilis oli siis korkealla. Joukkue puhkui hyvää mieltä (tai ainahan kaikilla jotain pientä kremppaa toki on..) viestin aaton palaverissa. Ei muuta kuin Red Ridinghood Goes Pink –paidat ylle, Hello Kittyt päähän, pinkit Boldit jalkaan ja olimme valmiita taistoon!!!

Venla aloitti viestin huikean tyylikkäästi rullaillen vaihtoon kärjen tuntumassa: mitä parhain aloitus, näin pääsimme heti alusta lähtien kärjen mukaan! Riina jatkoi viestiä ja pisti tossua toisen eteen sillä tavalla, että Heidi pääsi irti putkelle mainioissa asemissa. Tässä vaiheessa olin itse jo verryttelemässä ja jännittämässä.. Tuo verryttely on minulle paitsi fyysistä lämmittelyä, mutta erityisesti myös ajatusten järjestelemistä. Ja suurviestiä ennen ajatuksia päässä tosiaan on. Heidi tuli toisena vaihtoon noin pari minsaa kärjen perässä. Lähdin matkaan.

Viitoitus oli niin pitkä, että ehdin siinä katselemaan koko radan suurpiirteisesti läpi. Valitsin ykköselle supervarman peltokierron ja sain näin hyvin homman käyntiin. Suunnistus sujui hyvin ja tunne oli sopivan rauhallinen. (Jälkikäteen olen gps-seurannasta katsonut, kuinka lähellä muut joukkueet mua jahtasivat metsässä! Onneksi en tiennyt tätä kisan aikana, ei olisi ehkä enää ollut niin rauhallinen tunnelma…) Pitkällä välillä muistin mulle annetun ohjeistuksen, ettei kannata liioin kierrellä polkuja, suoraan vaan. Aioinkin mennä välin suoraan, mutta lopulta otin melko ison tiekierron. Tie oli mutkainen, ja joka mutkassa mietin, pitäisiköhän jo oikoa. Kiemurtelin kuitenkin koko tien ja rastia lähestyessä sain edellä lähteneen Domnarvetin selän näkyviin! Koitin välttää hötkyilyä ja keskityin oman hajonnan löytämiseen, mikä onnistuikin ja seuraavalla lipulla oltiinkin jo yhtä aikaa! Jes. Loppumatka tultiin aika lailla yhdessä, eihän siinä ollut enää kuin pari pahaa rastia ja niittyjuoksua maaliin. Anni teki jäätävän ankkuroinnin jälleen kerran ja maalissa saimme juhlia voittoa! Tunne oli huikea, jopa vähän epäuskottava: voitimmeko todella tvåmilan – viestin joka on miltei mahdotonta voittaa? Juoksimme tarkat ja virheettömät osuudet, ja tällä kertaa se riitti ihan voittoon asti!

Osuus 5

Anni-Maija, sija 1., ero kärkeen 0:00

Ennen viestiä tunsin olevani huonosti valmistautunut koko kisaan. Pienestä akillesvaivasta johtuen aloitin suunnistuskauden pohjoismaisissa maastoissa vasta viestiä edeltävänä keskiviikkona. Kuntokin oli tuntunut heikolta koko kevään sairastelujen vuoksi. 10-mila tuntui siis sievoiselta haasteelta, jonka otin kuitenkin ilolla vastaan. Meillä olisi huippujoukkue, jonka kanssa halusin pärjätä.

Kisa-aamuna tein normaalit rutiinit. Kävin juoksulenkillä ja totesin sen olevan melkoista tuskaa. Olin edellispäivänä nyrjäyttänyt nilkkani, jota nyt kivisti siihen malliin, että kävin mielessäni läpi erilaisia perääntymisvaihtoehtoja. Päädyin kuitenkin siihen tulokseen, että ei ole vaihtoehtoja eikä halua perääntyä enää tässä vaiheessa.

Saavuin kisapaikalle ensimmäisen vaihdon aikaan. Venla aloitti juuri niin hyvin kuin vain voi. Yritin lepäillä teltan lattialla ja pitää itseni rentona, jottei liian pitkä jännittäminen veisi suoritukselta terää. Hyvät uutiset osuus osuudelta nostattivat omia fiiliksiä yhä korkeammalle. Katselin loppusuoralla, kuinka kovaa kaikki juoksivat. Onneksi olin saanut päälle sellaisen tunteen, että oma kunto ja taito riittävät siihen, mihin ne riittävät. Muuhun en pysty.

Kun Saila tuli vaihtoon, olimme 15 sekuntia Domnarvets´in perässä. Seuraaviin joukkueisiin olikin matkaa turvallisen paljon. Kun sain kartan käsiini, huomasin ainakin ykkösvälin olevan kohtuullisen yksin-

kertainen. Valitsin heti K-pisteeltä oman reitinvalinnan, enkä lähtenyt seuraamaan Dana Brozkovaa, joka meni omalle hajonnalleen. Oma rastini löytyi suoraan ja lähdin loikottamaan kohti kakkosta hyvillä mielin. Sillä välillä sattuikin kisan ainut nukahtamiseni. Olin nimittäin jatkamassa vielä yhden nyppylän yli omalle rastilleni, kun takavaloistani havaitsin juuri juosseeni täsmälleen oman rastipistejyrkänteeni näköisen paikan ohi. Tarkastin koodin ja se oli minun. Mikä mäihä! Samalla näin Brozkovan kurvaavan eteeni. Hänellä oli ollut eri alku kuin minulla. En siis luottaisi häneen jatkossakaan. Emme ehtineet kauaa jatkaa matkaa yhdessä, kun valitsin taas oman reittini. Sen koommin en Danaa enää nähnyt enkä kuullut, joten arvelin olevani kärjessä. Sain siitä lisää voimia suunnistaa entistä tarkemmin ja kovempaa. Matkanteko kävikin pian hyvin miellyttäväksi, sillä rastit tulivat helposti vastaan. En voinut kuitenkaan olla täysin varma takaa tulevien joukkueiden vauhdista, joten sain käskyttää itseäni pitämään kovaa vauhtia yllä. Hykertelin mielessäni tulevaa voittoamme, mikä ei taida olla kaikkien suunnistuskäsikirjojen oppien mukaista.

Yleisörastilla kuulin olevani kaksi minuuttia muita edellä. Laskin, että sen turvin minun on turvallista ottaa varmoja reitinvalintoja. Loppulenkki olikin naurettavan helppoa juoksutykitystä ja kiersin polkuja ja teitä ehkä vähän liikaakin, mutta se kannatti. Kukaan ei saanut enää kiinni ja loppusuoralla minua odotti iloinen joukkueemme taas valmiina tuuletuksiin. Mikä ihana tunne! Kuten Venlojen viestissä, teimme taas kaikki lähes virheettömät oman tasomme juoksut. Tämän tason joukkueella sillä pääsee yleensä pitkälle.

Yläkuvassa Anni-Maija johdattaa naisten joukkueen voitokkaana maaliin ja alakuvassa Hannu Saarijärvi avaa miesten viestiä.

Miesten viesti käytiin hyytävän kylmässä kevätyössä. Jalkeille oli saatu kaksi joukkuetta, joista ykkönen sijoittui 17. ja kakkonen keskeytti.

Miesten ykkösjoukkue 2011:
os. 1 Hannu Saarijärvi
os. 2 Janne Heikka
os. 3 Michal Jedlicka
os. 4 Jarkko Huovila
os. 5 Jarkko Laine
os. 6 Elmeri Vähänen
os. 7 Juho Kinni
os. 8 Florian Howald
os. 9 Severin Howald
os 10 Leo Laakkonen

JUKOLA

N VIESTI

Venlat 2011

Venlat tarjosivat Pyrintöläisille jälkeen kerran jännitystä ja ilonaiheita. Vielä kolmanneksi viimeisellä rastilla näytti siltä, että Pyrintö hallitsee maailmalla suvereenisti naisten suunnista. Lopun harmillisesta virheestä huolimatta kakkossija oli jälleen kerran upea suoritus ja Halokeenin mielestä kolmen edellisen naisten viestin sijoitusrivi 1,1,2 (Venlat, Tiomila, Venlat) kertoo kaiken tämän hetken Punahilkkojen tasosta. Halokeeni tenttasikin Venlojen jälkeen naisiamme siitä, miten tämän vuoden Salpa-Jukolan Venlojen viesti erosi edellä mainituista kahdesta suurviestistä.

HM:
Millä tavalla valmistautuminen erosi verrattuna viime vuoden venloihin tai kevään tiomilaan?

Venla:
Tällä kertaa valmistautuminen oli tehty melko aikaisessa vaiheessa, kun olimme leireilemässä mallimaastoissa jo syksyllä ja toisen kerran keväällä. Maastotyypin olennaisuudet tarvitsi vain kaivaa muistiinpanoista esiin viimeisellä viikolla. Nyt oli Venla-viikolla vähän muutakin ajateltavaa, kun pääsin ensimmäiseen aikuisten edustustehtävään Nordic Orienteering Tourille. Tosin täytyy myöntää, että Venlat taisi jännittää itseäni enemmän kuin NORT.

Riina:
Viime vuonna olin keväällä loistavassa kunnossa ja valmistautuminenoli siten paljon helpompaa. Silloin tiesin olevani osuuteni parhaita ja hallitsevani maastotyypin, joten itseluottamus ennen kisaa oli paljon parempi kuin tänä vuonna. Tänä vuonna koko kevät on ollut melko vaisu, olen sairastellut paljon, eikä Venlojen alla ollut oikeastaan yhtään kunnon suoritusta. Ranskan näyttökisassa ja SM-sprintissä tapahtunut täydellinen sippaaminen sai minut epäilemään ylikuntoa ja Venloja edeltävinä viikkoina en harjoitellut lainkaan, lepäilin vain. Olin hyvin epävarma omasta kuntotilastani ja jouduin sen tähden käymään valtavaa henkistä taistelua pääni sisällä ja tsemppaamaan itseäni todella kovasti tulevaan starttiin. Aina viimeiseen iltaan asti mietin pitäisikö minun liputtaa itseni ulos joukkueesta.
Sellaisissa ajatuksissa on vaikea rakentaa vahvaa itseluottamusta omaan suoritukseen ja sen tähden olen edelleen ihmeissäni, että onnistuin siinä. Tiomilaa ennen oli havaittavissa myös pientä väsymystä, mutta silloin se johtui edeltävän viikonlopun kisoista ja uskoin palautuvani viestiin mennessä. Todellisuudessa juoksin Tiomilan melko väsyneenä, mutta silloin en ollut ollenkaan niin huolestunut ennen kisaa kuin nyt Venlojen alla.

Saila:
Vaikka kuinka olimme yrittäneet pitää itsellämme haastajan leimaa kaikissa viesteissä, niin pakko se oli vihdoin myöntää myös itsellemme: ykkönen rinnassa olemme viestin ennakkosuosikkeja. Tämä oli uusi asema meille, ja varmasti jokainen kävi mielessään läpi, miten se tulisi vaikuttamaan valmistautumiseen. Varmasti suurimman myllytyksen ennen viestiä hoiti valmentajamme Janne antaen haastatteluja joukkueestamme, mutta myös itse kukin pääsi vastailemaan viestin voittamista koskeviin kysymyksiin. Tärkeää oli pitää kokoajan nöyrä asenne viestiä kohtaan: viime vuoden voitto ei tulisi auttamaan yhtään silloin kun viipottaa itse kartan kanssa maastossa. Työ oli tehtävä yhtä huolellisesti kuin ennenkin.

Anni-Maija:
Valmistautuminen oli kaikkiin viesteihin samanlainen. Siihen kuului entisiin karttoihin tutustumista, muutama maastotreeni tyyppimaastossa, rataspekulaatioita ja mielikuvaharjoituksia. Tämän vuoden Venlojen viesti käytiin "kotimaastoissani", joten maastotyyppi oli tuttu.

HM:
Entä itse suoritus?

Venla:
Aika luottavaisin mielin pystyin jälleen lähtemään omaan suoritukseeni, sillä tiesin ettei aivan kärjessä tarvitse tulla jotta Saila, Riina ja Anni pystyisivät hoitamaan viestin meidän parhaaksemme. Suunnistettuani alkumatkan puhtaasti vaikkakin aivan rauhassa, olinkin kärjessä. Pysyin näköetäisyydellä kärkeen 2/3 matkasta, mutta sitten rehellisesti sanottuna väsyin. Kun muut meinasivat päästä ohitse, päätin ottaa muka suoremman valinnan, katsoen suunnan kuitenkin huolimattomasti ja tehden kaarroksen. Seuraavalla välillä seurasinkin kiltisti muita, mikä ei taas siihen paikkaan ollutkaan hyvä ratkaisu. Letka kierteli tiheikössä
liikaa ja ajanhukkaa nopeimpaan tuli tällä välillä yli minuutti. Viimeinen kilometri olikin aikamoista taistelua, sekä omaa fyysistä rajaa vastaan että myös muita juoksijoita. Toiseksi viimeisellä rastilla oli nimittäin sille saapuessani vain kahden leimasimen kimpussa parikymmentä naista, eikä kenenkään emit mahtunut paikalleen muiden töniessä. Kahdenkymmenen sekunnin ryysäämisen jälkeen jaksoi sitten
juosta vähän matkaa taas aggressiivisemmin, mutta todella puhki olin vaihtoon saapuessani.
Tällä kertaa en ollut omaan suoritukseeni kovinkaan tyytyväinen, vaikka ei varsinaisia virheitä sen enempää tullut kuin Tiomilassa tai viime vuoden Venloissakaan. Ehkä odotukset vain olivat itsellä kasvaneet.

Riina:
Suoritus oli kerrassaan loistava ja olen siihen äärimmäisen tyytyväinen. Ykkösvälillä juoksin hermostuksissani hetken väärää polkua ja otin sen seurauksena ykkösen todella varman päälle. Sen
jälkeen pääsin hyvään rytmiin ja suunnistus alkoi sujua. Olen todella tyytyväinen, että luotin itseeni ja omaan valintaani kolmosvälillä, jossa onnistuin karistamaan muut kannoilta ja kuromaan eroa kiinni
johtavan Domnarvetsiin. Sen jälkeen en enää ajatellut muita vaan keskityin puhtaasti omaan tekemiseen ja suunnistin koko loppu radan todella hyvin ja virheettömästi.

Saila:
Suoritus oli melko samanlainen kuin viime vuoden Venloissa, ja miksei kevään 10milassakin. Otin jälleen ykköselle pomminvarman tiekierron, joka jälkikäteen kartasta katsottuna näyttää kyllä vähän hölmöltä. Alussa oli letkaa jonkin verran, mutta puolimatkasta väki väheni ja pääsin omaan suunnistusrytmiin hyvin kiinni. Etenin varmoja reittejä ja homma oli hallussa aluasta loppuun. Tai melkein loppuun, sillä vikalle rastille tuli muiden mukana tehtyä ylimääräinen kaarros.

Anni-Maija:
Viime vuoden venloissa ja tämän vuoden 10-milassa tein hyvät juoksut. Suunnistus kulki helposti ja keskittyminen oli kohdillaan. Tämän vuoden venloissa

keskittyminen oli jostain syystä pinnallisempaa ja se meinasi karata useaankin otteeseen. Tein kolme selkeää virhettä, joista viimeinen koitui kohtaloksemme.

HM:
Tai kisan ratkaisun seuraaminen?

Venla:
Tälläkään kertaa emme aloittaneet voittojuhlia liian aikaisin. Suunnistuksessa voi tapahtua mitä vain kuinka lopussa tahansa ja joka kerta on jännittänyt loppusuoran varressa todella paljon. Nyt Annin pummi oli jo tapahtunut kun se näytettiin screenillä, joten emme ehtineet kuin huokaista. Tosin jännitimme vielä loppuun saakka, jos vaikka Eliasson olisi pummannut viimeistä rastia. ;)

Riina:
Päästäessäni Annin matkaan kärkipaikalla yhdessä Lenan kanssa oli fiilikset korkealla ja luottamus ankkuriimme vankka. Tilanne muistutti vahvasti viime vuoden Venloja ja tämän kevään Tiomilaa, joissa asetelmat olivat hyvin vastaavat. Kävimme jälleen kaksinkamppailua Domnarvetsin kanssa muiden ankkureiden tullessa riittävän etäisyyden päässä takana. Luotimme Anniin ja alkumatkasta homma näyttikin erinomaiselta. Lenan gps-pallukka pomppi hermostuneena sinne tänne Annin puksuttaessa tasaisen varmasti eteenpäin. Takaa-ajajat sortuivat toinen toisensa jälkeen virheisiin ja Annin etumatka kasvoi, kunnes jossain puolivälin paikkeilla Lena alkoi taas saada hommasta kiinni ja
takaa-ajo alkoi. Menimme jo lippujen kanssa loppusuoran varteen ja ajatus tuplasta alkoi tuntua todelliselta. Suomalaisyleisö kannusti meitä menemään jo loppusuoralle, mutta halusimme itse hieman taikauskoisina odottaa aina viimeisille rasteille asti, sillä tiesimme tokavikan olevan vielä melko paha rasti. Jännitys oli käsinkosketeltava, mutta olimme hyvin varmoja, että Anni hoitaisi
homman tälläkin kertaa. Mitään ei kuitenkaan kuulunut, odotus alkoi tuntua pitkältä ja pieni jännitys hiipi selkäpiihin. Miksei kuulutus sano mitään ja miksi gps:ää ei näytetä? Pian kartta ilmestyi
screenille ja pahin mahdollinen skenaario näytti toteutuneen. Anni, joka oli etukäteen varoittanut meitä muita vaikeasta tokavikasta, näytti ohittaneen rastin sen yläpuolelta, kun taas Lena lähestyi
rastia aivan suoraan. Niin siinä sitten kävi, että tokavikan koukut koituivat meidän kohtaloksi ja Domnarvets ehti maaliin ensin. Sillä hetkellä pettymys löi tietysti kovaa vasten kasvoja, mutta jo hetkeä myöhemmin osasimme iloita myös toisesta sijasta. Hemmetin hyvä sija sekin.

Saila:
Yhtä jännittävää se on aina seurata screeniltä palluroiden liikkeitä ankkuriosuudella. Anniin on vahva luotto, siksi taisimme olla osuuden loppupuolella jo melko varmoja voitosta ... mutta tällaista on suunnistus!

HM: Annilta, kun luonnollisesti olisi hölmö kysyä kisan ratkaisun seuraamisesta – minkä siis myönnän ensin tehneeni, niin kuinka sitten alkuosuuksien seuraaminen erosi aiemmasta?

Anni-Maija:
Ehtinyt kovin paljoa seurata alkuosuuksia. Toki tiesin tilanteen, mutta muuten yritin keskittyä omaan osuuteeni. Viime kesänä olin aivan fiiliksissä kun olimme niin hyvissä asemissa. Tänä vuonna olin toki myös, mutta tällä kertaa se ei enää ollut mikään yllätys. Voin vain ihailla joukkuetovereideni varmuutta ja taitoa:) Mitä eroja oli niissä paikoissa, joista pääsit lähtemään ankkuriosuudelle ja mitä siitä ajattelit nyt verrattuna kevään tiomilaan ja viime kesän venloihin?- Aina ollaan lähdetty Domnarvetin kanssa perä kanaa. Vielä viime vuonna en ollut aivan varma siitä, pystynkö pitämään sijan. Halusin kuitenkin kovasti käyttää minulle tarjotun mahdollisuuden hyväksi ja suunnistaa niin hyvin kuin osaan. Tämän kevään Tiomilassa en myöskään ollut varma siitä, tulenko kärjessä maaliin, mutta halu tehdä hyvä suoritus ja voittaa Tiomila oli taas vahva. Tämän kesän venloissa tiesin, että minulta odotetaan kovaa suoritusta ja odotin sitä itsekin. Lähdin rauhassa liikkeelle ja tein omat reitinvalintani kuten aikaisemmissa viesteissäkin, mutta en varmaan ollut yhtä nälkäinen kuin edellisissä viesteissä.

HM:
Nyt viimeiseltä kolmelta vuodelta on Venloista sijat 3,1 ja 2. Mitä on seurafaneille luvassa vuoden päästä?

Venla:
Eiköhän luvata jännittävä viesti ensi vuodeksikin, kärkitaistoon mukaan!

Riina:
Eiköhän siellä pallilla keikuta tulevinakin vuosina. Kyllähän tästä jäi sellainen pieni revanssin maku kytemään. Uskon, että meillä on taas kovempi voitonnälkä ensi vuonna kuin Taalainmaan tytöillä ;)

Saila:
Ainakin jännitystä ... heh. (johdattelevasta kysymyksestä huolimatta en sorru uhoamaan, vaikka vähän mieli tekisi luvata myös menestystä .. :))

Anni-Maija:
Ei jäädä laakereille makaamaan, vaan mennään eteenpäin kahta kovemmin. Kenties teemme joitakin muutoksia, jotta hyvä vire säilyy.

R2000 Jukola-leiri

Jonne & Salla Pitkänen

R2000 perinteinen Jukola-leiri pidettiin tänä vuonna Vehkalahdella Salpalinjan varrella. Leirille lähdimme Hakametsän jäähallilta perjantaina puolilta päivin kolmella autolla. Matka kesti noin neljä ja puoli tuntia. Matkalla poikkesimme syömässä ABC:llä. Perille päästyämme jouduimme odottelemaan Simoa ja sotilastelttoja (josta on oma tarina kerrottavanaan). Simon saavuttua pystytimme kaikki kahdeksan sotilastelttaa, jonka jälkeen lähdimme harjoittelemaan paikalliseen maastoon. Harjoituksen jälkeen aloimme nauttimaan iltapalaa teltoilla. Sen jälkeen pääsimme ansaituille yöunille, vaikkakaan uni ei tullut heti kaikkien silmiin. :)

Lauantaiaamuna heräsimme sateisen yön jälkeen aamupalalle. Aamupalan jälkeen lähdimme jälleen suunnistusharjoituksiin märkään metsään. Suunnistaessa näin itse vihdoin sen paloauton kokoisen kiven, joita sielläpäin riittää. Metsästä litimärkinä palattuamme jouduimme Riikan määräyksestä sämpylätalkoisiin. Kaksi tuntia aherrettuamme pääsimme vihdoin syömään. Ruokailun jälkeen alkoi pareittain suoritettavat sämpylävuorot, jolloin täytimme sämpylätarjottimia. Samoihin aikoihin alkoi myös Venlojen viesti, jota kukin jännitti omalla tahollaan. Onnea Venloille hienosta kakkossijasta. Viestin ja sämpylävuorojen päätyttyä kokoonnuimme muiden pyrintöläisten kanssa Jukola juhlaan. Juhlan jälkeen nautimme iltapalaa ja aloimme seurata Jukolan viestiä, jälleen kukin omalla tahollaan.

Valvotun yön jälkeen uni maittoi. Aamulla herättyämme, joka tuotti joillekin vaikeuksia, söimme aamupalan ja aloitimme sotilastelttojen purkamisen. Teltat purettuamme veimme sämpylätarvikkeet Riikan autoon. Kun kaikki oli valmista, lähdimme pitkälle kotimatkalle.

Leimaus 2011

Teksti: Hilla & Johanna
Kuvat: Johanna

Leimaus-leiri järjestettiin tänä vuonna Kisakeskuksessa, Raaseporissa 7.- 10.6.

Sää suosi leiriläisiä ja hyvien suunnistusharjoitusten jälkeen oli kiva käydä pulahtamassa järvessä. Leirillä oli myös paljon oheisohjelmaa kuten: jousiampumista, seinäkiipeilyä ja koodinpurkua. Osallistuimme myös sählyturnaukseen, mutta mitään suurempaa menestystä ei tässä lajissa tullut.

Vanhempien sählypelaajien taktiikkapalaveri ennen peliä.

Vikana päivänä juhlistimme myös Riikan ja Samin synttäreitä.

Paluumatkalla kyselimme muutaman leiriläisen mielipidettä leiristä.

1. Nimi & ryhmä Leimauksella
2. Mitä mieltä…
- Harjoituksista ja maastoista?
- Ruoasta?
3. Mikä jäi päällimmäisenä mieleen?
4. Aiotko lähteä ensi vuonna Leimaus-leirille?

1. Maria, taso1
2. - Kivoja, paitsi että Lotta ei osannut. Maastot oli kauheeta puskaa.
   - Ruoka oli kamalaa.
3. Uinti suunnistusvaatteet päällä
4. En tiiä

1. Taavi, taso2
2 - Oli tosi hyvät harjoitukset. Maastot oli ihan kivat
   - Vois olla vähän parempaa
3. Sää. (tässä vaiheessa toimittaja kysyi ”ai mää vai?”)
4. Joo

1. Riikka, taso2 + teho (ohjaaja)
2. - Musta ne oli hyvin suunniteltuja ja annettiin hyvät informaatiot ennen harkkaa ohjaajille. Käyräkartan maasto oli kivaa rantakalliota.
   - Olisin kaivannut välipalaa, jäi vähän nälkä. Tykkään borssi-keitosta, mutta se ei ole lapsen suussa sulavaa. Äitien tekemää ruokaa oltais kaivattu.
3. Mulla jäi kyllä mieleen, että Pyrtsän lapset oli aina ajoissa paikalla. Yösuunnistuksessa oli myös hyvä tunnelma
4. Joo, jos lapset huolii

1. Jaana, RR +TR (ohjaaja)
2. – Radat oli hyvät ja kivat. Tarpeeks haastavia TR:llekin. Maastot oli vaihtelevia. Plussaa Pyrinnön tytöille, jotka hymyilivät kilpaa Aurin gon kanssa lähdössä lähtötoimitsijoina.
   -Tosi maukkaita. (kasvisruokavalio)
3. Ihanat leiriläiset!
4. Mikäli lapset huolii ja ajankohta sopii.

Kuvassa väsynyt, mutta onnellinen leiriläinen (Inka).

Toimittajat kiittävät mukavasta leiristä ohjaajia ja leiriläisiä!

Hellettä, hauskanpitoa ja hyviä harjoituksia Leimauksella

Sami Mustajoki

Ensimmäisellä kesälomaviikollaan parikymmentä oravapolkulaista ei nukkunut pitkään ja herännyt hitaasti, vaan varhain tiistaiaamuna 7.6. he kokoontuivat reppuineen ja makuu-pusseineen Hakametsän hallille. Riikka oli hakenut mukaan kaksi puolijoukkueteltaa ja seurateltan. Matkatavaroita ja -jännitystä riitti, oltiinhan lähdössä nelipäiväiselle Leimaus-leirille Raaseporiin Kisakeskuksen urheiluopistolle.

Valtakunnallinen Leimaus-leiri on tarkoitettu 7-16-vuotiaille suunnistajille, ja tänä vuonna osallistujia oli yli 1200. Majoitus oli joko urheiluopiston huoneissa, liikuntasalin lattialla tai Pyrinnön tapaan teltoissa. Leiriläisille oli tarjolla taitotason mukaan viisi ryhmää: RR, TR, Taso 1, Taso 2 ja Teho. Lisäksi seurat oli jaettu neljään ryhmään, joilla jokaisella oli oma harjoitus- ja ruokailuaikataulunsa, joiden avulla pystyttiin välttämään ruuhkat sekä metsässä että ravintolateltassa.

Leirin aikana oli kahdeksan suunnistusharjoitusta, jotka olivat sekä taidollisesti että fyysi-sesti haastavia. RR-ryhmäläisille oli tutun rastireitin lisäksi tarjolla sprinttiharjoitus sekä ruotsalaistyyppinen suunnistus, jossa siimarin sijasta polunristeyksissä oli hymynaamoja kertomassa oikeista reitinvalinnoista. Teho-ryhmässä harjoitusratojen pituudet olivat yli neljä kilometriä, ja joka harjoituksella oli oma teemansa, kuten pitkät välit, rastinotto, käy-räkartta ja sprintti. Yhteislähtöinen yösuunnistuskin oli ohjelmassa, vaikka kesäyössä ei iltakymmeneltä lamppua tarvittukaan.

Suunnistuksen lisäksi leirillä oli runsaasti erilaista oheisohjelmaa, kuten kalastusta, jou-siammuntaa ja seinäkiipeilyä. Sählyturnauksessa sekä nuorempien että vanhempien pyrintöläisten joukkueen tie katkesi otteluissa Kangasalaa vastaan, mutta Pyrinnön huu-tosakki oli kiistatta koko leirin paras!

Hellettä riitti koko leirin ajaksi eikä varjopaikkoja leirialueen nurmikentällä ollut liikaa. Kisakeskuksen uimaranta olikin ahkerassa käytössä varsinkin harjoitusten jälkeen, aivan niin kuin kesäleirillä kuuluukin. Harjoitusten ja ruokailujen välissä pidettiin hauskaa yhdessä: potkittiin palloa, pelattiin korttia, hypättiin narua, kikateltiin muuten vain ja tehtiin tuttavuutta naapuriseuran suunnistajiin. Leiridiskossa torstai-iltana oli vauhdikasta menoa iltayhteentoista asti.

Leirin huipennus oli leiriottelu. Siinä kisattiin partiosuunnistuksen kaltaisesti viisihenkisin joukkuein, yksi juoksija jokaisesta tasoryhmästä. Joukkueita oli yhteensä 160. Koska yhteislähdössä oli mukana 800

suunnistajaa, lähtöhetki olikin kuin Jukolassa konsanaan. Maaliin juostiin koko joukkue yhdessä sen jälkeen, kun jokainen oli löytänyt omat rastinsa ja palannut lähtöpaikalle. Koska kyseessä oli leikkimielinen kilpailu, Pyrinnön joukkueet oli muodostettu arpomalla. Kisatunnelma ja kilpailujännitys olivat käsinkosketeltavissa, vaikka muut seurat saivat parhaat joukkueensa kasaan meitä nopeammin. Sijoittumista tärkeämpää oli joukkueena toimiminen ja yhdessä tekeminen. Leiriottelun jälkeen Pyrinnön punapaidat herkuttelivat ravintolateltassa Riikan ja Samin yhteisellä synttärikakulla.

Paluumatkalla perjantaina linja-autossa oli lämmin tunnelma, sillä ilmastoinnin puuttuessa lämpötila oli kuin saunassa. Hakametsässä bussista purkautui väsyneitä mutta tyytyväisen oloisia ruskettuneita Leimaus-paitaisia leiriläisiä. Myös leirillä töissä olleet Jutta, Johanna, Tanja ja Maria pääsivät kotiin rankan viikon jälkeen.

Leimaus-leiri oli tänäkin vuonna loistavasti järjestetty suurtapahtuma, jossa oli runsaasti erinomaisia suunnistusharjoituksia ja paljon mukavaa yhdessäoloa. Ensi vuonna Leimaus-leiri on Vuokatissa 5.-8. kesäkuuta, ja pyrintöläisille on alustavasti varattu sieltä lattiamajoitus 50 hengelle. Kannattaa merkitä ajankohta oravapolkulaisen kalenteriin jo nyt!

Mikä jäi mieleen Leimaus-leiriltä:

Aapo, RR-ryhmä: "Leiriottelu oli ehdottomasti paras harjoitus. Teltassa oli jännää nuk-kua."

Olli, TR-ryhmä: "Sprinttisuunnistus oli kivointa. Muuten mukavinta oli uinti."

Inka, Taso 1: "Harjoitukset olivat kivan helppoja. Parasta leirillä olivat kaverit. Ei ole väliä, missä Leimaus on, sillä siellä on aina kivaa."

SM-Sprint 2011

Suvi Harju

Tänä vuonna ryhmien 1 ja 2 SM-sprintit käytiin jälleen yhden välivuoden jälkeen samasta kilpailukeskuksesta. Näin ikäsarjojen sprintit keräsivät runsaammin osanottajia. Ajankohdan siirtäminen takaisin koulujen päättäjäisviikonloppuun sen sijaan saattoi vähentää osallistujia etenkin H/D20 sarjojen osalta. Suomalaisten huippusuunnistajien tämän vuoden suosikkimatka sprintti käytiin Kaarinan Piikkiössä. Tarjolla oli metsää, puistoa sekä korttelia. Ryhmän 1 karsinnan radat olivat sitä mihin SM-sprinttien karsinnoissa on pitkälti totuttu: alussa metsää ja lopussa vähän katuja ja puistoa. Parhaita maastoja säästetään näet finaaleihin. Ryhmän 2 karsinnat käytiin samassa maastossa kuin R1 finaalit: lähtökynnys ja lähtöpaikka olivat samat. Näin olikin onnistuttu saamaan ryhmälle 1 ja etenkin Huippuliigalle maaston parhaat osat finaaliin, kun taas R2 käytti ne jo karsinnoissaan. Ryhmä 2:n finaalit käytiin melko epäsprinttimäisessä maastossa, metsässä. Metsärastit olivat vaikeita, ja moni tekikin virheitä jo ennen pääsyä varsinaisten sprinttielementtien pariin.

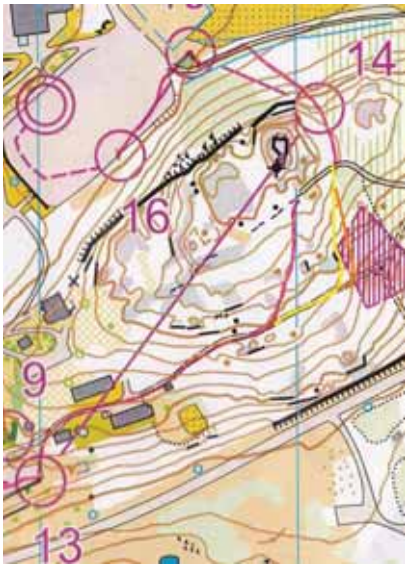

Kuvassa on H/D18-20-sarjojen eniten hylkäyksiä aiheuttanut paikka, keltaisella värillä kyseenalainen reitti ja oranssilla joidenkin mahdollisesti käyttämä kielletty reitti. Punaisella sallittu reitti.
Kuvassa näkyy myös viimeinen rasti, joka jäi monelta leimaamatta

Keskustelua herätti jälleen, kuten tänä keväänä aiemminkin, sprintin kielletyt alueet ja kohteet. Huippuliigan osalta kohu oli vähäisempää kuin kevään ensimmäisessä Huippuliigan osakilpailussa Särkänniemessä. Päänvaivaa aiheutti tällä kertaa jyrkänne, josta ei saanut hypätä alas. Hieman epäselvää on, hyppäsikö joku vai ei, mutta hylsyjä tästä ei ainakaan tullut.
Sarjojen H/D18-20 osalta hankaluuksia, protesteja ja vilkasta keskustelua Suunnistus.netissä aiheutti kielletty alue radan loppupuolella. Useampi kärkiaikoja tehnyt käytti reitinvalintaa, joka kulki kielletyn alueen ja jyrkänteen välistä, rako 0,5mm kartalla. Tosin erään tiedon mukaan reitti kulki jyrkänteen alla olevan nenän alta, joka oli jo selkeästi kielletyllä alueella. Maastovalvoja oli onneksi hereillä ja kilpailijat saivat ansionsa mukaan eli heidät hylättiin. Protesteja tehtiin, tuomarineuvosto kävi paikanpäällä ja hyväksyikin jo protestin, mutta Suunnistusliiton sääntöryhmä teki onneksi oikean ratkaisun ja hylätyt säilyivät hylättyinä.
Myös H/D16-sarjoilla oli omat loukkunsa. Nämä eivät kuitenkaan aiheuttaneet hälyä selkeytensä vuoksi: mustareunaista ojaa ei koskaan saa ylittää, ei vaikka siitä menisi urakin, ja viimeisellä rastilla pitää muistaa leimata.

Ryhmän 2 osalta keskustelu oli vähäisempää ja aiheutui maastovalinnasta. Maasto oli metsää, joka ei sovellu sprinttiin, rastit liian vaikeita ja sääkin liian kuuma. Uskoakseni Suomesta on hankalaa löytää kaupunkia tai taajama-aluetta, jossa olisi 4 eri täydellisesti sprinttiin soveltuvaa maastoa. Tämän vuoksi ryhmän 2 suunnistajat saivat tällä kertaa tyytyä haastavaan metsäsprinttiin.

Oikeanpuoleisessa kuvassa on reitinvalinta tämän kartan rastilta 8 rastille 12, väli joka houkutti D16-sarjalaisia menemään ojan yli (kielletty reitti, keltaisella). Punaisella sallitut reitinvalinnat.

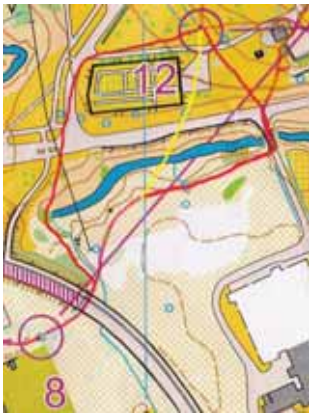

Kaikesta huolimatta menestystä sateli jälleen kahmalokaupalla pyrintöläisleiriin:
H21: 7. Leo Laakkonen
D21: 1. Anni-Maija Fincke, 3. Venla Niemi, 10. Saila Kinni
H20: 3. Severi Kymäläinen
D18: 5. Suvi Harju, 8. Sanni Kymäläinen
H16: 1. Aleksi Niemi
H60: 4. Pekka Kerkola
D40: 1. Sari Saarijärvi
D45: 6. Annika Viilo

Rantanen, Fincke, Niemi ↗
Aleksi Niemi →
Sari Saarijärvi→→

KARTTAKE
ISKU
KEITTIÖ
VIKING LINE
ENERKAN
asics
KYRO
metso
minerals
Tapolan
INTERSPORT
TURKOLA

Santoinen
noname
VIKINGLINE
asics

Päivän Pyrintöläinen

Sonja Kyrölä

Teksti:
Mikko Haikonen

Sonja saavutti 21.5 Joensuun järjestetyllä SM-erikoispitkällä 3. Paikan palkintopallilla. Mitali on Sonjan ensimmäinen ei plakettejakaan vielä taskusta löydy. Toimittajamme kävi ennen Juhannusta haastattelemassa Sonjaa Tampereen Leinolassa järjestetyssä VIP tilaisuudessa.

MH:No niin, nyt on äänitys päällä.

SK:Äänitys?

MH:Niin, niin. Tarkoituksena on saada nauhalle aidointa Sonjaa eikä mitään sähköpostiviesteihin mietittyjä vastauksia.

MH:Miltä tuntui ennen kisaa? Millainen oli fiilis?

SK:Oli kyllä ihan luottavainen fiilis. Aattelin kyllä että kunto on ihan hyvä ja sitten myös aattelin että nyt mä osaan suunnistaakin ja ekat rastit piti mennä sillain laput silmillä ettei muita kato yhtään. Sitten voikin pikkuhiljaa alkaa hyödyntää muita. Niin se sitten meni, en mää ny sen enempää ajatellu mitään.

MH:Eli taktiikka oli valmiina. Entä kisan aikana, miltä silloin tuntui?

SK:No, kisan aikana tuntu… se ei oo kyllä julkasukelposta se teksti. Oli alusta saakka aika kovaa vauhtia paitsi ne ekat muutamat rastit joilla otin homman haltuun. Sen jälkeen oli aika kovaa kyytiä mutta aattelin että kai se pahalta tuntuu kaikilla.

MH:Miten etenit? Käytitkö muita paljon hyödyksi?

SK:En. No kyllä siä porukkaa oli, enkä kyllä montaa väliä mennyt etten ketään nähnyt. Porukka kyllä vaihtu. Tais hajontaa olla ihan hyvin. Parille rastille oma rastinotto olisi mennyt eri paikkaan mutta letka näytti oikean paikan.

MH:Mites fiilikset maalissa?

SK:En aatellu että olen kauheen hyvillä sijoilla. Siinä oli menny porukkaa ohi pitkällä välillä vaikka kuinka paljon mutta sitten ne oli pummannu lopussa enkä tietäny sitä. Mutta sitten kun huudeltiin että pronssia on tulossa niin kyllä se sitten tuntu aika mukavalta.

MH:Mitenkäs näin jälkikäteen?

SK:Tästä on hyvä jatkaa eteenpäin.

MH:Kuinka reenasit talvella?

SK:Mä juoksin, sitten mä juoksin vähän lisää ja sitten vähän lepäsin.

MH:Eli valmistautuminen oli lepäämistä, vai?

SK:Juu, ilman muuta. Melkein täyslepoo.

MH:Mikäs alun perin oli tavoite kisaan? Oliko mitalin kiilto silmissä?

SK:Ei kyllä ollu varmasti. En mä paljon tavoitteita ota. Aattelin että jos nyt vähin virhein selviäisin, ettei tartte sitä huippusuoritusta tulla, niin olis tyytyväinen.

MH:Millainen suoritus oli?

SK:No kun maasto oli niin kiva niin siä jakso suunnistaakin hyvin. Jakso keskittyä tosi hyvin koko matkan. Ei siä isompia pummeja tullut, parissa paikassa jos ei porukkaa olisi ollut olisin saattanut tehdä pikku pummin. Ja kerran johdatin itse letkan pieleen vähäsen. Eipä niissä yhteensä menny kun reilu pari minuuttia.

MH:Sanottavaa rastiväleistä? Mitään erikoista?

SK:Ei ollu. Paitsi lopussa kun oli tieväli. Siellä ihmiset meni ohi, koko letka mutta sitten ylämäessä sain kiinni niitä ja letkan kärki pummas ja mä pääsin kuittaan.

MH:Mitäs jatkossa? Seuraava tavoite?

SK: Seuraava tavoite…katotaan sitten vaikka siä sm-keskimatkalla niitä tavoitteita.

MH:Sielläkö tullaan?

SK:Ei nyt aleta uhoon mitään. Toivottavasti.

MH:Jahas. Ja sitä kun ollaan kerran Alkossa töissä niin mikä sopii parhaiten pronssimitalin kanssa?

SK:Hmmm. Tää on kyllä ihan mielenkiintonen kysymys, sanoisin että Lindemans Kriek kirsikka olut.

Saarioinen

INTERSPORT®
Shops for Winners

SM-Erikoispitkät 2011

Saana Vahvelainen

Sm-erikoispitkillä oli pronssi-Sonjan lisäksi myös monia muita menestyjiä. Halokeeni Magazine tavoitti nämä yhteislähtösarjoissa mainetta tuoneet pyrintöläiset ja kysyi: ”Miten kisasi sujui ja missä vaiheessa mitalisi/plakettisi ratkesi?”

Maria Laine, D21, 8.
”Alun perhosilla pari huonoa reitinvalintaa. Ei isompia virheitä. Juoksukin kulki vielä ihan mukavasti. Perhosten jälkeen olinkin vissiin kolmantena. Matka oli kuitenkin kunnolle liian pitkä ja tossu alkoi painaa. Muutamia naisia meni ohi, mutta onneksi tajusin, etten voinut lähteä siihen vauhtiin mukaan. Matkaa oli vielä liikaa jäljellä. Muutama samanvauhtinen kaverikin löytyi takaa tulevista. Loppu oli taistelua fyysisesti. Pitkälle välille reitinvalintakin oli hidas. Varsinaisia virheitä ei kuitenkaan tullut ja siksi uskoinkin, että plakettisijoilla säilyttiin, vaikka juoksuvauhti muistuttikin loppuradasta ennemminkin vaellusvauhtia...”

Eliisa Alatalo, D16, 5.
”Kisa meni aika hyvin, tai en tehnyt suurempia virheitä, mutta pari pientä tuli. Sijoitus ratkesi vasta aivan lopussa, kun kärjessä olleet pummasivat ja sitten saatiin mun letkan kanssa ne kiinni. Sitten oltiin kaikki yhdessä ja lopulliset erot tulivat juoksemalla lopun parilla lyhyellä välillä.”

Tanja Moser, D16, 6.
”Juoksin koko kisan ekalta rastilta lähtien Anna Haatajan kanssa. Kartanvaihdossa huomattiin että oltiin kärjessä. Suunnistus sujui tosi hyvin yhdessä kunnes 13. rastia ei ihan heti löytynyt niin seuraava letka sai kiinni. Letkassa olevat oli sit kovempia juoksemaan niin jäin siinä sitten vikoilla rasteilla vähän muista jälkeen. Mutta sijoitus oli kuitenki iha jees :)”

Elias Kuukka, H18, 3.
”Kisa sujui huonosti loppulenkin alkuun asti jonka alussa sain kärjen kiinni, kisan lopussa onnistuin karkaamaan juoksemalla mutta turoilin toiseksi viimeistä rastia. Olin vielä vikalla kärjessä, loppukirin tietysti sitten hävisin ja jäin kolmanneksi...”

Aleksi Niemi, H16, 1.
”No heti lähdöstä alkaen tein omaa ja varmaa työtä. Ensimmäisen hajontalenkin kakkosrastin jälkeen en enää nähnyt muita samalla hajonnalla olevia. En tiedä missä vaiheessa mitali ratkesi, mutta kun menin viimeisen kerran kartanvaihtoon, niin katsoin siinä samalla ettei kukaan muu ole vielä ehtinyt lähteä loppulenkille. Niinpä päätin vetää loppulenkin todella varmasti.”

Anton Kuukka, H16, 10.
”Ainakin sijoituksellisesti meni hyvin, mutta tuli kuitenkin noin 10 minuuttia virhettä. Melko lopussa letka pummasi ja sain mennä yksin loppuun.”

noname
VIKING LINE
asics
Hertz

HERBALIFE
1192

noname
VIKING LINE

noname
VIKING LINE
asics
Hertz

HERBALIFE
740
HERBALIFE
702

409
414

HALOKIILASSA

MAGNUS STRUCKMANN

Suvi Harju

Seuramme on vahvistunut jälleen tänä keväänä, kun Saksan Braunschweigissa asuva Magnus Struckmann on pukenut Pyrinnön paidan ylleen. Tällä kertaa vahvistus koskee poikkeuksellisesti Nuorten Ryhmää. Tämän vuoksi nuoret ovat itsekin saaneet esittää kysymyksiä Magnukselle.

HM: Kerropas kuitenkin aluksi vähän itsestäsi.
MS: Olen 15-vuotias poika Pohjois-Saksasta Braunschweigin kaupungista. Olen suunnistanut 7 vuotta ja seurani Saksassa on MTV Braunschweig. Äitini on suomalainen ja isäni saksalainen. Lisäksi minulla on pikkusisko Sonja.

HM: Minkä takia edustat juuri Pyrintöä ja miksi vasta nyt?
MS: Pyrintö on yksi maailman tunnetuimmista suunnistusseuroista, ja lisäksi kummitätini Maritta Kymäläinen edustaa sitä, joten Pyrintö oli minulle helppo valinta. Idea edustaa oman seurani lisäksi myös suomalaista seuraa tuli mieleeni vasta tänä vuonna.

HM: Mitä odotat uudelta seuraltasi ja missä aiot edustaa Pyrintöä?
MS: Odotan, että opin paljon ja saan pitää hauskaa. Aion edustaa Pyrintöä Ungdomens Tiomilassa kesän lopulla ja myös muissa viesteissä tulevaisuudessa. Keski-Euroopassahan suuria viestejä ei juurikaan ole, joten minulla ei ole niistä juurikaan kokemusta.

HM: Miten suunnistus Saksassa eroaa suunnistuksesta Suomessa?
MS: Saksassa meillä on suunnistusharjoitus joka viikko, jonka lisäksi käymme viikonloppuisin juoksemassa vuoristossa. Suomessa suunnistus on kuitenkin paljon ammattimaisempaa. Saksassa on vain noin 700 aktiivista suunnistajaa, jotka osallistuvat maan mestaruuskilpailuihin. Maastot ovat Saksassa helppokulkuisempia ja nopeampia kuin Suomessa, kun metsissä ei ole juurikaan aluskasvillisuutta.

HM: Haastattelu on tehty käyttäen kolmea kieltä: saksaa, englantia ja suomea. Kaikki eivät kuitenkaan välttämättä puhu äidinkieltäsi saksaa, joten uskaltaako sinua lähestyä myös suomeksi?
MS: Ymmärrän suomea hyvin, mutta suomen puhuminen on hieman haastavampaa. Minulle voi tulla siis juttelemaan suomeksi, mutta saatan vastata englanniksi jos suomi ei suju □

Sitten otetaan Nuorten Ryhmäläisten kysymyksiä.
NR: Mitkä ovat parhaat saavutuksesi?
MS: Saksan mestaruudet vuosilta 2006 ja 2007.

NR: Mikä osuus olisi sinulle mieleinen Ungissa?
MS: Kaikki osuudet käyvät, mutta aloittajana en mielellään olisi. (Toim. huom. Magnus ei ole oikeastaan koskaan suunnistanut yöllä, joten aloitusosuus ei taida olla hänelle se paras muutenkaan.)

NR: Kuinka paljon harjoittelet?
MS: 3-5 kertaa viikossa.

HM: Loppuun otetaan vielä suomalaisten suosikkiaihe, jääkiekko. Olet syntynyt vuonna 1996, joten et elänyt Suomen edellistä jääkiekon maailmanmestaruushuumaa. Nyt siihen on kuitenkin jälleen mahdollisuus, kun Suomi on maailmanmestari 16 vuoden tauon jälkeen. Siksipä kysymmekin tällä kertaa kaksi kiperää jääkiekkoaiheista kysymystä: Kumpaa maata kannatat jääkiekossa, Suomea vai Saksaa?
MS: Kannatan mieluummin Suomea kuin Saksaa. (Toim. huom. Lieneekö Suomen menestyksellä osuutta asiaan?)

Entäs sitten se perinteinen, eli kumpi tamperelainen jääkiekkoseura, Tappara vai Ilves?

MS: Tässä asiassa olen puolueeton.

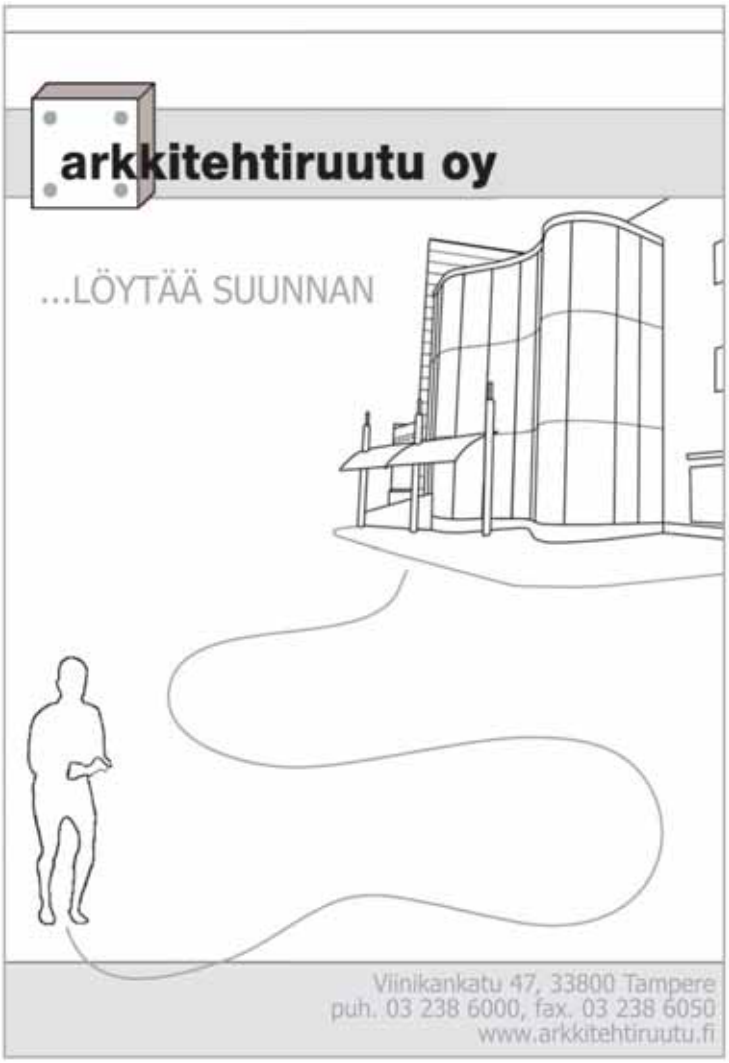

Suunnistusta saarivaltiossa

Riina Kuuselo

OSA 2

Oleiltuamme uudessa kotimaassamme pian puolisen vuotta olemme jo päässeet hyvin perille paikalliseen suunnistuskulttuuriin ja tapoihin. Osaamme jo odottaa meille suomalaisille eriskummallisia turvallisuussäädöksiä, mutta kohtaamme silti edelleen aina silloin tällöin yllätyksiä. Tylsistymään emme ole päässeet missään vaiheessa. Osallistuessamme viikoittaisille iltarasteille, osaamme jo odottaa hiukan vasemmalla kädellä piirrettyä karttaa, virhettä rastinmääritteessä tai jopa väärään paikkaan piilotettua rastia. Yllätysmomentti piilee siinä mikä milloinkin on vinossa vai onko. Yksi hauskimmista harjoituksista oli ehdottomasti Burton Dassetin avoimella ja kumpuilevalla kukkulalla järjestetty sprintti, jossa rasteilla oli lippujen sijaan pelkät emit-leimasimet maassa ruohon seassa. Avoin maasto olisi tehnyt lippujen kanssa suunnistuksesta järjestäjän mukaan turhan helppoa, joten hän oli päättänyt lisätä haastetta jättämällä liput pois. Treeni oli hauska ja haastava, ehdotonta kermaa kaupungin ulkopuolella juostuista säksätyksistä.

Pääsiäinen Pohjois-Irlannissa

Pääsiäisenä suuntasimme kohti Pohjois-Irlantia ja Jan Kjellström -suunnistusfestivaalia, saarivaltion suurinta suunnistusjuhlaa. Nelipäiväinen karnevaali alkoi perjantaina teknisellä sprintillä yliopiston kampusalueella Belfastissa. Luulin harjoitelleeni kyseistä lajia, mutta tilanteen herrana pysyminen mikroskooppisen tarkalla kartalla vaati äärimmäisen nopeaa visuaalista havainnointikykyä ja sataprosenttista keskittymistä alusta loppuun. Jokainen pysähdys ja kartanluku tiesi tappiosekunteja, mutta ilman niitä en olisi selvinnyt radasta virheittä. Suunnistus tuntui olevan koko ajan jaloissa, vaikka yritti olla mahdollisimman huolellinen. Tunnelma maalialueella oli huikea ja ilmassa oli suuren urheilujuhlan tuntua. Aurinko porotti, poppi soi ja kenttä oli täyttynyt tuhansista ihmisistä. Kisan jälkeen ajoimme majoitukseemme, joka sijaitsi vuoren rinteillä pienen kalastajakaupungin yllä. Katsoimme ilta-auringon laskua keskimatkan dyynien taa.

Aamupalalla kohtasimme joukon ruotsalaissuunnistajia, jotka eivät mitä ilmeisemminkään olleet leireilleet aiemmin oman maansa ulkopuolella, sillä tutun ja turvallisen filmjölkin puuttuminen muuten monipuolisesta aamupalapöydästä oli heille katastrofi. Pöydässä oli sentään englantilaisen aamupalan sijaan mysliä, muroja, leipää, maitoa ja kahvia. Mutta ruotsalainen viili puuttui ja sai rakkaat naapurimme pois tolaltaan. Keskimatka kisattiin Tyrellan korkeilla hiekkadyyneillä. Tarjolla oli haastavaa rastinottoa varsin pienipiirteisessä maastossa. Kilpailukeskuksesta oli loistavat näkymät viimeisille rasteille ja lajitovereiden epätoivoista etsiskelyä saattoi seurata suoraan livenä maastosta. Se oli kuin mehiläisten pörräystä kukkakedolla. Kisan jälkeen sai rentoutua kylmän oluen tai merikylvyn avulla. Testasimme molemmat vaihtoehdot, minä kylmemmän ja Sami vaahtoisemman vaihtoehdon. Paikalla oli olutteltan ohella myös hampurilaisvaunu, josta sai juoksun jälkeen valita mieleisensä purilaisen.

Pitkä kilpailu juostiin avotunturissa. Maasto muistutti jotain Norjan ja Alppien väliltä. Varpua ja pienipiireistä muotoa, mutta tunturikoivut ja lumiset huiput puuttuivat. Joka tapauksessa mahtavan nautinnollinen kisa muutamalla sadistisella nousulla höystettynä. Kisasta irtosi kolmas sija, mikä tiesi tuntikausien odottelua sateisessa kilpailukeskuksessa kaikkien muiden sarjojen jälkeen. Tällaista sattuu joskus Suomessakin. Lisäksi eliittisarjan mitalistit kutsuttiin aveceineen illanviettoon paikalliseen hotelliin. Suomessa vastaavaa sosiaalista

kanssakäymistä näkee harvoin. Briteille JK on sen sijaan nimenomaan sitä.

Jäljellä oli vielä viesti pääsiäismaanantaina. Ajatukset alkoivat jo kääntyä kohti seuraavaa viikonvaihdetta ja Tiomilaa, mutta juoksin viestialoituksen kenraalinomaisena harjoituksena pienestä väsymyksestä huolimatta. Viestialoituksessa on aina oma jännityksensä, mutta tällä kertaa ylimääräisen jännitysmomentin toivat sisäänmenoteltassa jaettavat ruskeat kirjekuoret, joiden avaaminen ennen lähtöä oli ehdottomasti kielletty. Mielessä pyörivät villit ajatukset lahjusrahoista, mutta todellisuudessa kuoressa olikin vain kartta. Silti se kuumotti kummasti kämmeniä verryttelyn aikana ja pohdin kuumeisesti sen avaamista. Pitäisikö se avata heti startista vai vasta alkukiihdytyksen jälkeen matkalla K:lle? Tarkkailin vaivihkaa vastustajiani nähdäkseni heidän toimintatapansa. Ennen lähtölaukausta keskityin pääasiassa vain ja ainoastaan kädessäni olevan kirjekuoren avaamiseen. Mikä olisi oikea tapa ja taktiikka avata kuori? Kaikki kävi lopulta todella nopeasti ja helposti ja pian sitä viiletettiin kohti ensimmäisiä rasteja. Latasin hyvät lähtöasemat nuorille joukkuetovereilleni ja yllätyksekseni olimme mukana kärkikahinoissa aina viestin viimeisille kilometreille asti. Mitä kovempi paikka, sitä kovempi suoritus, niinhän se menee.

Seuraavaa viikonvaihdetta vietimme Ruotsissa ja palasimme Englantiin vapunpäivänä. Maanantai oli edelleen vapaapäivä (bank holiday) ja kesäinen keli takasi sen että kanaalin varsi oli täynnä väkeä. Yksi piknikillä, toinen kävelyllä, kolmas kunnostamassa venettään. Yksi paatti lipui hiljakseen pitkin kanaalia ja näin jo kaukaa sen kannella kaksi toisiinsa nojailevaa perämiestä sinikeltaisissa lippalakeissaan. He eivät vaikuttaneet oikein briteiltä, enkä voi sanoa yllättyneeni heidän tervehtiessään minua hetkeä myöhemmin ruotsiksi.

Britannian mestaruuskilpailut

Pari viikkoa myöhemmin kilpailtiin Britannian mestaruuksista pitkän matkan ja viestin muodossa. Olimme valmistautuneet kilpailuun huolella, tutkineet vanhoja karttoja ja pohtineet rataprofiileja. Kilpailuohjeissa oli yksi huomionarvoinen kohta. Kilpailussa ylitettiin yksi pienempi autotie, jonka ylittäminen juosten oli ehdottomasti kielletty. Tavasimme sitä muutamaan otteeseen, kunnes ymmärsimme että tienylitykseen kulunut aika vähennettäisiin loppuajasta. Tien molemmin puolin oli rasti ja väliin käytetty aika vähennettiin kokonaisajasta. Toki välillä oli maksimiaika, eikä siellä voinut koko päivää viettää. Fiksu ratkaisu ja mukava hengähdystauko pitkään kisaan. Suunnistus sujui ja juoksu kulki, mutta valitettavasti hyvin alkanut kisani päättyi nilkan nyrjähdykseen. Sami loukkasi niin ikään varpaansa ja seuraavan päivän viestiä jouduimme seuraamaan katsomosta käsin. Se oli kurjaa, sillä maasto vaikutti hauskalta. Toisaalta vammautuminen mahdollisti englantilaisen aamupalan testauksen, mitä en olisi kisa-aamuna tehnyt. Toista kertaa ei enää tarvitse testata, se tuli kerralla selväksi. Englantilaisesta ruokavaliosta kertoo jonkun verran myös se, että maajoukkuetasoisten urheilijoiden kisaeväs on sipsipussi. Vaihtoehto sipseille on erilaiset kakut ja leivokset.

MM-katsastukset & Lake District

Seuraavana viikonvaihteena suuri osa suunnistuskansaa ja kaikki itseään kunnioittavat pääsarjalaiset raahautuivat Englannin länsiosassa sijaitsevalle niin sanotulle järvialueelle. Lake District on luonnonpuisto, joka kattaa joitakin tuhansia neliökilometrejä ja pitää sisällään muutaman isomman järven ja Englannin korkeimmat vuoret. Maisemat siellä ovat silmiähivelevän kauniit ja kylät pieniä, sieviä ja sadunomaisia. Yövyimme Wildermeressa, josta avautui näkymä järvelle ja sen takana kohoaville kukkuloille. Keskimatkan kisa muistutti teknisesti norjalaissuunnistusta, vaikka rinne oli paria astetta jyrkempi ja jylhempi. Varmasti relevantti maasto Savoien MM-maastoja ajatellen. Nilkkavammaiselle maasto oli asteen liian haastava, enkä päässyt nauttimaan suunnistuksesta missään vaiheessa kunnolla. Samille maasto oli puolestaan liian jyrkkä. Hän olisi pitänyt siitä suunnattomasti jos sen olisi saanut yhteen tasoon. Pitkä kisa juostiin keskimatkaa korkeammalla puoliavoimessa tunturimaastossa. Osa radasta kulki metsässä, osa täysin avoimilla rinteillä. Suunnatessamme kohti lähtöä yllätti uudenlainen turvallisuusaspekti meidät jälleen. Kylteissä muistutettiin sadetakkipakosta, joten ei siinä auttanut kuin vetää sadeviittaa kiltisti ylle. Katsastuskisasta olikin tulossa sienestysret-

ki. Meidän oli vaikea ymmärtää käskyä, mutta lähdössä huomasimme suurimman osan kanssakilpailijoistamme tunkevan takkinsa pieneen mukana kulkevaan vyölaukkuun. Taisin olla ainoa eliittisuunnistaja, joka oikeasti veti radan sadetakki päällä. Ainakin olin sadetakkisarjan ylivoimainen kärki rauhallisesta vauhdistani huolimatta. Maisemat matkalla olivat henkeäsalpaavat ja harmitti hiukan ettei sadetakkini taskussa ollut kameraa taltioimassa hienoimpia rastivälejä. Tämä voitti jopa Pohjois-Irlannin ja päätimme palata takaisin niin pian kuin mahdollista ja niin usein kuin mahdollista. Seuraavaksi ohjelmassa on maajoukkueleiri Ranskassa, Venloihin valmistautumista Suomessa, Nordic O-Touria Scandinaviassa, omaa MM-valmistautumista Ranskassa, katsastuksia, Sveitsin rastiviikkoa ja Ranskan MM-kisat, joten nähtäväksi jää, koska olen taas takaisin Briteissä keräämässä kokemuksia seuraavaan tarinaan. Juttuhan on nimittäin niin, että kotimainen suunnistuskausi päättyy Briteissä toukokuussa. Seuraavaa talvikautta odotellessa. Cheers!

Pohjan Kruunu
KIINTEISTÖPALVELUT
PYRINTÖLÄISTEN TIILIKATOT
PESEE JA SUOJAA POHJAN KRUUNU OY.
Katso kuvat ***www.pohjankruunu.fi/kuvagalleria***
ja pyydä tarjous ***asiakaspalvelu@pohjankruunu.fi.***
Pyrinnön suunnistajana saat lisäedun!

Lajipäällikön lajitelmia

Mikko Eskola

Mihin menet sprintti?

Kaupunkisprintit ovat saaneet varsinkin tänä vuonna peräti kummallisia muotoja ja sattumuksia. Runsaasti ja jatkuvia hylkäämisiä, protesteja ja vastaprotesteja. Hylkäämisiä on tullut tummanvihreällä merkittyjen kiellettyjen pensaiden ylityksestä, nyt jopa joen ylityksestä, ja maastoon nauhanpätkillä ja karttaan kielletyksi alueeksi merkityllä kielletyllä alueella juoksemisesta, tonttialuiden ylityksiä jne jne. Ehkä joissain tapauksissa kartoittaja, ratamestari ja järjestäjätkin olisivat voineet tehdä joitain pieniä asioita toisin, mutta paljolti kyse on ollut myös urheilijoiden sääntöjen tuntemisesta ja/tai noudattamisesta.

Paljon onkin tehtävää, jotta sinällään tästä hienosta ja monipuolisesta lajista saadaan kunnon laji. Tämä vaatii vielä työtä ja aikeissa onkin järjestää liiton kanssa sprinttiseminaari, jossa puidaan sprinttisääntöjä, käytäntöjä ja järjestämistä. Suunnistusvalmentajat ry piti kokoustaan SM-sprintin karsinnan ja finaalin välissä varapj Lammikon johdolla ja päätti ehdottaa liitolle selkeän ohjekirjan tekemistä, jotta nykyisestä kaaoksesta päästäisiin. Töitä on tehtävä sekä liiton, järjestäjien, seurojen että kilpailijoiden - muuten vaarana on, että omalla tavallaan hienon lajin järjestäminen käy mahdottomaksi ja että kaikki vähänkään kielletyt/riskialttiit paikat täytyy nauhoittaa. Emme kai myöskään halua, että lajista joudutaan tekemään liiankin yksinkertaista, koska ei voida käyttää esteitä/kierrettäviä kohteita reitinvalintapähkinöiden asettamiseksi. Tiedon ja terästäytymisen paikka joka taholla.

Myös Pyrintöä sprintti-asia koskee erittäin läheltä, koska olemme vuoden sisään järjestämässä kaksikin merkittävää sprinttitapahtumaa: syksyllä Mikonpäivän Suunnistuksen Lapinniemessä kansallisena kilpailuna ja sitten ensi kesänä Pyrinnön suunnistusjaoston 80-vuotisen taipaleen kunniaksi peräti 3-päiväiset Tampere Gamesit, joista ensimmäinen kisa perjantaina kaupunkisprinttinä.

Kilpailun järjestelyt – melkoinen urakka

Pyrintö on järjestänyt tai ollut mukana järjestämässä viimeisen 10 vuoden aikana melkoisia suurtapahtumia: ensin v 2001 MM-kilpailut, jonka yhteydessä myös 4-päiväiset Tampere Gamesit ja sitten v 2008 Jukolan viesti ja myös v 2010 Nuorten Jukola voidaan laskea merkkikisojen joukkoon. Näiden lisäksi normaalit Tampere Gamesit ja Mikonpäivän Suunnistukset.

Megatapahtumat ovat luonnollisesti asia erikseen, mutta myös normaalien suunnistuskilpailujen järjestäminen on melkoinen urakka. 1000 osanottajan iltarasteista selviää n 10 henkilön porukka hyvin. 750 osallistujan Tampere Gameseihin tarvitaan toimitsijoita 120. Tämän vuoden Tampere Gameseissa toimitsijoita olisi tarvittu sunnuntaina muuta lisää. Limiteillä mentiin.

Sinällään TG-kisat menivät tänäkin vuonna hyvin, mutta muutama läheltä piti tilannekin koettiin ja muutama kummallinenkin sattumus. Jopa poliisi kävi paikalla lauantaina, joka ei sinällään liittynyt meidän kisaamme mitenkään, olipahan vaan muutaman sadan metrin päästä kisakeskuksesta ja häiriköijä häiritsi samalla muutamaa kilpailijaa…. Kaikkea voi näemmä sattua.

Nämä erilaiset tapahtumat/sattumukset ovat esimerkki siitä, että vaikka kisojen järjestämisen eteen tehdään valtavasti töitä, mutta silti kaikenlaista voi tapahtua. Itse koen kilpailujen järjestämisen paitsi yhdeksi tärkeäksi toimintamuodoksi, myös seuran moraaliseksi velvollisuudeksi, sillä jos näin suuri seura ei järjestäisi kilpailuja, niin miksi niitä sitten järjestäisi pienempikään seura – emme voi olla ns vapaamatkustaja tässäkään asiassa! Ja jos ei kisoja enää järjestettäisi, niin lajin harrastamineen menisi vain vain iltarastipuuhaksi. Joten on meidän oikeutemme ja jopa moraalinen velvollisuutemme järjestää kilpailuja! Lienet siitä(kin) samaa mieltä!?

Aikuissuunnistuskoulu jättimenestys

Nuorten Ryhmä Lammikon johdolla järjesti ensimmäistä kertaa Aikuisten suunnistuskoulun. Yli 60 innokasta oppilasta ja heidän palautteensa olivat todella hienot kymmenen kerran hyvän paketin päätteeksi. Ohjaajina toimivat myös Nuorten Ryhmän juniorit. Myös nämä saivat varauksettomat kiitokset. Nuoristakin ohjaajista ja heidän ohjausotteestaan pidettiin ja

samaa sanoivat myös juniorit: ohjaaminen oli hienoa, kun 'mä osasin neuvoa vanhempia' ja samalla nuoret itse oppivat, kun pääsivät opettamaan. Aikuissuunnistuskoulu järjestetään myös ensi vuonna.

Jaostomaksu tulee – oletko valmis?

Pyrinnön suunnistusjaosto - vuosikokouksen valtuuttamana – ottaa käyttöön tänä vuonna ensimmäistä kertaa ns jaostomaksun. Pyrinnön jäsenmaksuhan (25 €) maksetaan 'pääseuralle'. Nyt suunnistusjaosto alkaa myös perimään saman suuruista jaostomaksua. Maksu kolahtaa postiluukkuihin elokuussa. Miksi ja mikä maksu?

Pyrinnön suunnistusjaosto järjestää ja huolehtii monenlaista asioista. Alkaen vaikkapa kilpailuihin ilmoittautumista. Jaostossa monta ihmistä tekee töitä sen eteen, että kilpailuihin ilmoittautumiset tomivat kunnolla: kisojen lisäys Verkkovihkoon, ilmoittamiset ja maksut järjestäjille aikataulun mukaan, kilpailulaskutus kaksi kertaa vuodessa jne. Ukk-jumppa on hyvä esimerkki jaostopalveluista. Halokeeni, testijuoksut, harjoitukset (joita on melkein joka päivälle ainakin jollain ryhmällä), joulukuusiprojekti, johtokunnan toiminta, raportoinnit liittoon, yhteydenpito mm Aluevalmennuksen, Suunnistusliiton ja naapuriseurojen sekä Hämeen liikunnan ja pääPyrinnön ja eri jaostojen kanssa, Iltarastit, nettisivut ja muu tiedotus, karttatuotanto, kilpailujen järjestäminen, jne ja jne ovat esimerkkejä jaoston toiminnasta. Ja paljon, paljon muuta, jotta tämä iso mylly monine siipineen pyörii. Ja sehän pyörii. Ja silti moni asia voitaisiin tehdä vielä paljonkin paremmin.

Ja koska rahasta on jatkuva pula (tämän vuoden budjetoitu tappio on n 15000 €), niin jaostomaksu on yksi 'talkoo'. Sinäkin saat Pyrinnön suunnistusjaostolta koko ajan. Jos et muuta, niin ainakin sen, että voit riemuin kielin nauttia ja kannustaa vaikkapa Pyrinnön junnuja, oravia ja edustusVenloja ja Jusseja, upeaan menestykseen, jota taas tänä vuonnakin on hienosti tullut. Ole kantamassa oma kortesi kekoon. Jaostomaksu on siis 25 €, niin lomakkeella teemme helpoksi maksaa vaikka enemmänkin – kannatusmaksua moni onkin vuosien varrella toivonut! Jaostomaksua ei peritä oravapolkumaksun (80 €), Nuorten toimintamaksun (150 €) maksaneilta eikä edustusurheilijoilta.

Myös vinkit ja päänavaukset ovat aina tervetulleita - tekevien käsien lisäksi. Ehdotuksien kanssa voi lähestyä mm puheenjohtaja Juha Laakkosta ja lajipäällikkö Lammikkoa.

Hieno vuosi jo takana – mitähän upeaa onkaan vielä edessä. Ja ensi vuonna juhlimme sitten jaoston 80 – vuotista taipaletta ja –toimintaa. Tämä on upea seura! Ole mukana kehittämässä sitä omalla panoksellasi!

Lammikko

Oravapolun kevätkausi 2011

Teksti ja kuvat: Jaakko Paasi

Lukuja

Oravapolun kevätkausi 2011 on takana. OPK-nimikkeen alla olevia tapahtumia oli yhteensä 17 kpl alkaen avauksesta 14.4. Kaupin vesitornilta päättyen 22.6. Kaarinan sillan Oravaseikkailuun, josta oheiset kuvat. YH-nimikkeen alla oli 6 tapahtumaa ja YH-10 alla 5 tapahtumaa. Leirejä oli 5 kpl, joista suurin oli Leimaus. Lisäksi olimme mukana useassa kansallisen ja paikallisen tason kilpailussa. OPK-harjoituksissa oli kävijöitä kaikkiaan 193 eri lasta. Tässä luvussa on kuitenkin mukana satunnaisesti tutustumassa käyneet lapset. Jos ne poistetaan luvusta, päästään n. 170 oravaan, mitä lukua voidaan pitää OPK:n toiminnassa mukana olevien oravien lukumääränä. Ohjaajia eri ryhmissä oli yhteensä 48 kpl ja, kun mukaan lasketaan vielä

rahastonhoitaja ja paitavastaava, päästään pyöreään tasalukuun 50.

Tapahtumien lukumäärässä taidetaan hipoa ennätystä. Oravien lukumäärä näyttää vakiintuneen nykyiselle tasolle. Ohjaajien lukumäärä on alhaisempi kuin viime vuosina, mikä seikka on tuntunut käytännön toiminnassa.

HOV-raportti

Kevätkauden kilpailuista tärkein oli Hämeen Oravapolkuviesti, joka kisattiin Orivedellä 14.6. Voittopokaali palasi vuoden tauon jälkeen Pyrinnön leiriin.

Viestin voitto tuli joukkueella Sanni Alatalo, Ville Valio, Kaisa Haanpää, Lasse Viilo ja Aleksi Niemi. Kaikkiaan Pyrinnöstä oli kisassa mukana 55 oravaa ja 11 joukkuetta. Molemmat saavutukset – voitto ja joukkueiden korkea lukumäärä – ovat upeita suorituksia.

Kilpailevien oravien lukumäärä on ylipäätään meillä edelleen korkea. Kilpailuihin on tänä keväänä löytänyt tiensä iso joukko uusia lapsia ja heidän vanhempiaan. Kilpailevien oravien lukumäärä on meille tärkeä mittari, koska omalta osaltaan se kuvaa sitä, kuinka hyvin me olemme onnistuneet liikunnallisessa kasvatustehtävässämme. Kokemus on nimittäin osoittanut, että vain kilpailevat lapset jatkavat suunnistusharrastusta edes harrastusmielessä oravapolun jälkeen. Kilpailumenestyksellä ei tähän asiaan ole niinkään vaikutusta vaan ylipäätään sillä, että käy kilpailuissa. Siksi TP:n 55 osallistujaa HOV:ssa on upea asia.

Huudahduksia Puikkarin kuningas/kuningatar skabasta

Urrrghhh! Mä oon kuningas! -Taavi Mustajoki
Lotta varasti -Silja Yli-Hietanen ja Kaisa Haanpää
Enkä varastanut, mää juoksin kovempaa -Lotta Eerola

Syyskauden avaus

Oravapolun syyskausi alkaa seuraavilla tapahtumilla:
ti 2.8. YH 7 Vehoniemi (Ungi-treeni), niin ja tietysti itse Ungi 4.-7.8.
ma 8.8. OPK 18 Iltarastit Haralan harju
to 11.8. OPK 19 Kauppi

Voittajat

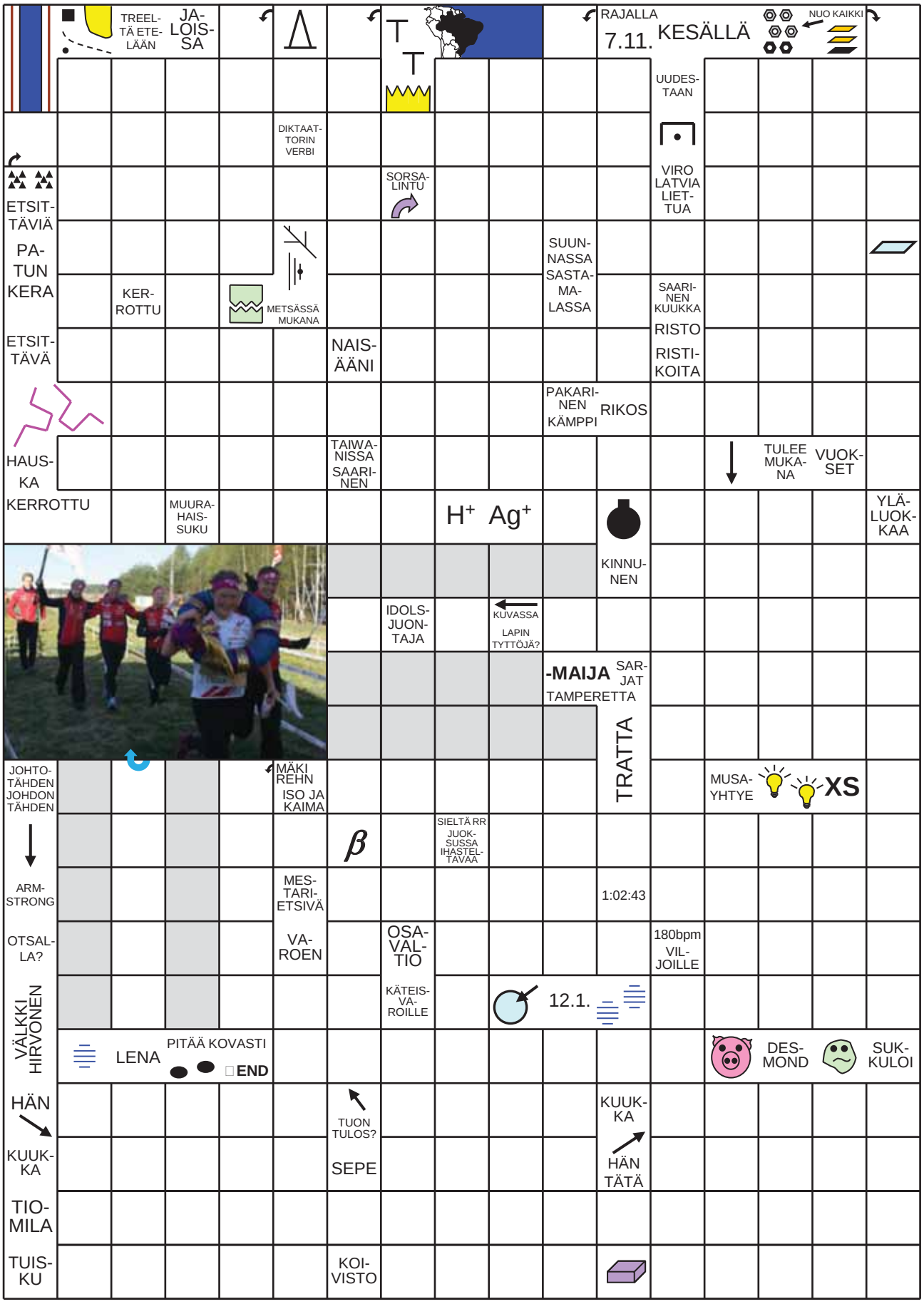

Ristikko on haastava, mutta apua ristikon tekoon löytyy esimerkiksi Ristikkorengistä (www.ristikkorenki.net) tai Ratkojat-sivustolta (www.ratkojat.fi).

Laatinut
Jyri Mustajoki

noname

NOSTURIALAN
uudistaja

KONECRANES
www.konecranes.com

HUOLLOT-KORJAUKSET- ASENNUKSET

AUTOKORJAAMO
Hilvola & Salminen Ky

Puh. (03) 255 2491 - Sammonkatu 64 – 33540 TAMPERE

ERIKOISALAAMME SAAB - FIAT

KIILTO ®

SUUNNISTA KOHTI TUOTTOJA.

FIM Tampere | Ajanvaraukset, puh. 010 230 3860
tampere@fim.com | www.fim.com

FIM
RAHAN TAJU

HAVESA
760

537

Halokeeni Magazine